

Amikor lelkem
elcsügged bennem,
te akkor is ismered
ösvényeimet.

Zsolt 142,4a

Új Ember

KATOLIKUS HETILAP

ferenc
300

LXXXII. évf. 6. (4040.)
2026. február 8.
Ára 475 Ft

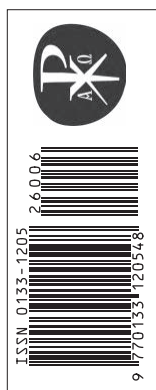

Fotó: Lambert Attila

Ha szerelem van, minden sikerülni fog?

A Csobán házaspárral beszélgettünk a házasságról

8-9. oldal

Rászorulókat vendégelt meg a
Szent Erzsébet Karitás 4-5. oldal

Lelki élet a rohanásban?
12-13. oldal

Beszélgetés a hitről Kavalecz
Imre MÁV-szóvivővel 16-17. oldal

Jézus teljes embersége

Január 21-én, szerdán a VI. Pál Teremben tartották az általános kihallgatást, melynek keretében a Szentatya folytatta a II. Vatikáni Zsinat dokumentumairól szóló katekézissorozatot. A *Dei Verbum* dogmatikus konstitúcióról szóló második beszédének címe: *Jézus Krisztus, az Atya kinyilatkoztatója*. Beszédében azt hangsúlyozta, hogy Jézus nem elméleti igazságokat közölt velünk, hanem egész magatartásával, életútjával tárta fel előttünk Istent, és bevont bennünket saját istenkapcsolatába. Az alábbiakban XIV. Leó pápa teljes katekézisének fordítását közreadjuk.

Kedves testvéreim, jó napot kívánok! Isten hozott benneteket! Folytatjuk katekéziseinket a II. Vatikáni Zsinat *Dei Verbum* dogmatikus konstitúciójáról, mely az isteni kinyilatkoztatásról szól. Láttuk, hogy Isten egy szövetség keretében zajló párbeszéd révén nyilatkoztatja ki magát, melyben barátként fordul hozzánk. Tehát kapcsolati jellegű megismerésről van szó, amely nem csupán eszméket közöl, hanem közös történetben való részesedésre és kölcsönösségben megvalósuló közösségre hív. E kinyilatkoztatás beteljesedése egy történelmi és személyes találkozásban valósul meg, amelyben maga Isten önmagát ajándékozza nekünk, jelenvalóvá teszi magát, mi pedig felfedezzük, hogy ő legmélyebb igazságunkban ismer bennünket. Ez történt Jézus Krisztusban. A dokumentum azt mondja, hogy mind Isten belső igazsága, mind az ember üdvösségének igazsága Krisztusban ragyog fel számunkra, aki egyszerre közvetítője és teljessége az egész kinyilatkoztatásnak (vö. DV 2).

Jézus úgy nyilatkoztatja ki nekünk az Atyát, hogy bevon bennünket a vele való saját kapcsolatába. Az Atyaistentől küldött Fiúban „az embereknek [...] a Szentlélekben útjuk nyílik az Atyához, és az isteni természet részesei lesznek” (uo.). Isten teljes megismerésére tehát azáltal jutunk el, hogy a Lélek működése által belépünk a Fiúnak az Atyával való kapcsolatába. Ezt tanúsítja például Lukács evangé-

lista, amikor elbeszéli az Úr ujjongó imádságát: „Abban az órában Jézus kitörő örömmel dicsőítette az Istent a Szentlélekben, ezekkel a szavakkal: »Dicsőítelek, Atyám, ég és föld Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsék és okosak előtt, és kinyilvánítottad a kicsinyeknek. Igen, Atyám, így tetszett neked. Mindent átadott nekem Atyám. Senki sem tudja, hogy ki a Fiú, csak az Atya, és hogy ki az Atya, azt csak a Fiú vagy akinek a Fiú ki akarja nyilatkoztatni«” (Lk 10,21–22).

Jézus által úgy ismerjük meg Istent, ahogyan ő ismer bennünket (vö. Gal 4,9; 1Kor 13,12). Krisztusban ugyanis Isten önmagát közölte velünk, ugyanakkor feltárta előttünk valódi istengyermeki identitásunkat: Isten gyermekei vagyunk, akiket az Ige képére teremtett. Ez az „örök Ige megvilágosít minden embert” (DV 4), feltárva igazságukat az Atya tekintetében: „Atyád, aki a rejtekben is lát, megjutalmaz” (Mt 6,4.6.8) – mondja Jézus; és hozzáteszi, hogy „az Atya ismeri szükségleteinket” (vö. Mt 6,32). Jézus Krisztus az a hely, ahol felismerjük az Atyaisten igazságát, miközben felfedezzük, hogy ő úgy ismer bennünket, mint „fiakat a Fiúban”, akik ugyanarra a teljes életre kaptak meghívást. Szent Pál azt írja: „Amikor elérkezett az idők

teljessége, az Isten elküldte Fiát, [...] hogy a fogadott fiúságot elnyerjük. Mivel az Isten fiai vagytok, a Fia Lelkét árasztotta szívünkbe az Isten, aki azt kiáltja: »Abba, Atya!«” (Gal 4,4–6).

Végül Jézus Krisztus saját emberségével az Atya kinyilatkoztatója. Épp azért, mert Jézus a megtestesült Ige, aki az emberek között lakik, valóságos és teljes emberségével tárja fel számunkra Istent: „Ezért – mondja a zsinat – ő – akit, ha valaki lát, az Atyát is látja (vö. Jn 14,9) – egész jelenlétével és minden megnyilvánulásával, szavaival és tetteivel, jeleivel és csodáival, főként pedig halálával és a halálból való dicsőséges feltámadásával, végül az igazság Lelkének elküldésével beteljesítvén tökéletessé teszi a kinyilatkoztatást” (DV 4). Ahhoz, hogy Krisztusban megismerjük Istent, el kell fogadnunk Jézus teljes emberségét: Isten igazsága nem táruul fel teljesen ott, ahol az emberiből elvesznek valamit, de Jézus emberségének teljessége sem csökkenti az isteni ajándék teljességét. Jézus teljes embersége beszéli el számunkra az Atya igazságát (vö. Jn 1,18).

Nem csupán Jézus halála és feltámadása üdvözít és gyűjt össze bennünket, hanem az ő személye: a megtestesülő, megszülető, gyógyító, tanító, szenvedő, meghaló,

feltámadó és közöttünk maradó Úr. Ezért a megtestesülés nagyságának tiszteletben tartásához nem elegendő Jézust pusztán értelmi igazságok közvetítőjének tartani. Ha Jézusnak valóságos teste van, akkor Isten igazságának közlése ebben a testben valósul meg: azon a sajátos módon, ahogyan ő a valóságot érzékeli és megéli, ahogyan ő a világban jelen van, és ahogyan a földi történelmen áthalad. Maga Jézus hív bennünket arra, hogy osztozzunk az ő világlátásán: „Nézétek az ég madarait – mondja –: nem vetnek, nem aratnak, csűrbe sem gyűjtenek – mennyei Atyátok táplálja őket. Nem többet értek ti náluk?” (Mt 6,26).

Testvéreim, ha teljes mértékben követjük Jézus útját, eljutunk arra a bizonyosságra, hogy semmi sem szakíthat el bennünket Isten szeretetétől: „Ha Isten velünk – írja Szent Pál –, ki ellenünk? Aki saját Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért áldozatul adta, hogy ne ajándékozza nekünk vele együtt mindent?” (Róm 8,31–32). Jézusnak köszönhetően a keresztény megismeri az Atyaistent, és bizalommal hagyatkozik rá.

Fordította: Tözsér Endre SP
Fotó: Vatican Media

Kontinensek és kultúrák találkozása a hitben

Erdő Péter fogadta Lazarus Jo Hungszik koreai bíborost, a Papi Kongregáció prefektusát

Erdő Péter bíboros, prímás és Jo Hungszik (You Heung-sik) találkozására a budapesti prímási palotában került sor. A magyarországi látogatás lelki csúcspontjaként január 24-én a koreai bíboros kiszolgáltatta a bérálás szentségét a hazánkban élő koreai katolikus közösség tagjainak a budapesti Boldog Meszlényi Zoltán-templomban. Csendes, mégis erős jele volt ez az egyetemes Egyháznak, amelyben kontinensek, kultúrák és közösségek kapcsolódnak össze a hitben.

Lazarus Jo Hungszik (You Heung-sik) érsek, a Papi Kongregáció prefektusa 1951-ben született. A Tedzsoni Egyházmegye számára szentelték pappá, 2003-ban koadjutor püspök lett, két évvel később pedig az egyházmegye főpáspirtora lett. A koreai

püspöki konferencia békebizottságának vezetője volt. Négyeszer utazott Észak-Korába, imádságosan a szívében hordozta a Koreai-félsziget békéjének és kiengesztelődésének reményét. 2014 augusztusában ő fogadta Ferenc pápát a Tedzsoni Egyházmegyében a VI. Ázsiai Ifjúsági Találkozó alkalmából. 2018 októberében a Szentatya meghívására részt vett az ifjúsági püspöki szinódus rendes közgyűlésén. 2021. július 11-én Ferenc pápa kinevezte a Papi Kongregáció prefektusává, s egyúttal tedzsoni emeritus érsek-püspök címmel ruházta fel. 2021. december 11-én a Népek Evangelizációjának Kongregációja tagjává választották.

Forrás és fotó: Esztergom-Budapesti Főegyházmegye Facebook-oldala

Közel harmincezer családnak segítettek

A „Tárjátok ki a szíveteket” karácsonyi segélyprogramról

Az adventi és a téli időszak mindig különösen nagy kihívást jelent a rászorulóknak számára, de egyben lehetőséget is teremt, hogy a közösségek összefogjanak. A Katolikus Karitás „Tárjátok ki a szíveteket!” akciója ismét megmutatta az együttérzés és az egymás iránti felelősségvállalás erejét. Az országos összefogás által közel harmincezer család részesült közvetlen segítségben a karácsonyi időszakban.

A Karitás munkatársai és önkéntesei az ünnepek előtt és azt követően is fáradhatatlanul dolgoztak azon, hogy a téli krízishelyzetekben senki ne maradjon egyedül a gondjaival.

Élelmiszerekkel, tüzelővel, meleg étellel, kályhával, fenyőfával, karácsonyi ajándékokkal és egyéb támogatásokkal segítették a nélkülözőket, miközben gyermekek ezreinek és nehéz helyzetben élő családok tízezreinek tették embe-ribbé és reménytelibbé a mindennapokat országsszerte és a határon túl.

A számok mögött emberi sorsok és közösségi pillanatok állnak: a segélyprogram keretében a Karitás munkatársai és önkéntesei közel huszonkétezer tartósélelmiszercsomagot adtak át, összesen 165 ezer kilogramm élelmiszert és több mint 12 500 adag meleg ételt juttatva el a rászorulókhöz.

Az „Angyalbatyu” ajándékgyűjtő akció révén az országsszerte megrendezett karácsonyi ünnepségek keretében több tízezer hátrányos helyzetű gyermek vehetett át személyre szóló ajándéksomagot.

Közel nyolcszáz család karácsonyát ajándékba kapott karácsonyfa tette ünnepivé, míg a hideg hónapok terheit több mint kétezer mázsa tűzifa segítette enyhíteni.

A kampány során nemcsak tárgyi segítség érkezett, hanem számos közösségi és lelki program is megvalósult országsszerte. Szeretetvendégségek, gyermekeknek, időseknek és fogyatékossgal élő embereknek szervezett karácsonyi ünnepségek, hajléktalanokat segítő akciók, valamint lelki programok erősítették az összetartozás élményét.

A kezdeményezések megvalósításában több ezer önkéntes vett

részt, akik jelenlétükkel és figyelmükkel is reményt adtak.

A segélyprogram keretében országsszerte több jótékonyági esemény is zajlott: a központi programok mellett több egyházmegyei karításközpont szervezett jótékonyági esteket és koncerteket, amelyek egyszerre szolgálták az adománygyűjtést és a közösségek megerősítését.

A kiemelt események közé tartozott a Katolikus Karitás által szervezett, *A remény fényei* című adventi jótékonyági koncert, amelyet a budapesti Szent István-bazilikában rendeztek meg, mintegy ötszáz fő részvételével. A koncert bevételeit rászoruló családok támogatására és nehéz sorsú gyermekek segítő fejlesztési programokra fordítja a Karitás az idei évben.

A „Tárjátok ki a szíveteket!” segélyprogram eredményei ismét megmutatták: amikor sokan tesznek valami kicsit, abból sokak számára

jelentős segítség, remény és kapaszkodó születik.

A Katolikus Karitás hálás minden támogatónak, önkéntesnek és munkatársnak, akik hozzájárultak ahhoz, hogy az összefogás valódi segítséggé válhasson.

A Karitás a téli hónapokban általános céllal is örömmel fogad adományokat. Az adománygyűjtéséhez több módon lehet csatlakozni: az 1356-os adományvonal hívásával, amely ötszáz forint támogatást jelent hívásonként, online adományozással, bármilyen összeggel, a www.karitasz.hu oldalon, valamint az egyházmegyei karításközpontokon és a meghirdetett gyűjtőpontokon keresztül tárgyi vagy pénzádományokkal egy-egy helyi program támogatására (központi bankszámlaszám: CIB Bank: 10701094-76228861-51100005).

Forrás: Katolikus Karitás
Fotó: Vermes Tibor,
Caritas Szabadka

Vendégségben és szeretetben Jézussal

Rászorulókat hívott meg ebédre a Szent Erzsébet Karitás

Az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye Szent Erzsébet Karitás Központjának önkéntesei szeretetvendégségre készültek január 24-én délben az óbudai Szent József Házban. Rászoruló egyedülállókat és családokat vártak ebédre, immár második alkalommal. A hagyományteremtő kezdeményezés tavaly indult.

Ezen a szürke, borús, januári szombaton közel negyvenen érkeztek vendégségbe mosolygós arccal és nyitott szívvel, fényt és meleget hozva magukkal. A meghívottakat – családokat, gyerekeket, fiatalokat, egyedülállókat – a hideg időjárás miatt a Szent István teremben fogadták, ahol két elegáns megterített, hosszú asztal várta őket. A szomszédos teremben az ételek már készen álltak.

Marik Gergely, a Szent Erzsébet Karitás Központ igazgatója üdvözölte a vendégeket. Megköszönve, hogy elfogadták a meghívást, így fogalmazta meg a találkozás lényegét: „Nem másról van itt szó, mint arról, hogy együtt legyünk, beszélgessünk, a szeretetet, ami a szívünkben van, és örömlünket, bánatunkat, gondolatainkat, életünket meg tudjuk osztani egymással. Az pedig a bónusz csupán, hogy eközben még finomakat is ehetünk. Ha

a jövőben bármiben segíteni tudunk, mi itt vagyunk és leszünk, de a legfontosabb, hogy ez az embertől emberig tartó kapcsolat tovább éljen az életünkben. Ne az legyen, hogy valaki jön, ad valamit, és elmegy. Ismerjük egymást, és kérem, hogy hordozzuk egymást imáinkban is. A Jóisten gondviselésében bízva tegyük meg, amit tehetünk. A mai napon pedig örülünk egymásnak, és annak, hogy itt vagyunk!” – mondta az igazgató.

Ezután felkérte Szili András atyát, a Szent Erzsébet Karitás Központ lelki igazgatóját, hogy szöjjön néhány szót az egybegyűltekhez. Elmélkedésében András atya az előző napi evangéliumi részre utalt, amely a tizenkét apostol kiválasztásáról szólt. A tanítványoknak osztályrészül jutott, hogy úgy is találkozhattak Jézussal, mint csodatévővel. Vele kapcsolatban a mi fejünkben is ez van: Jézus mindig csodát tett. Mert ezeket jegyezték le, ezek voltak az izgalmas történetek. De azért ez nem egészen így volt – kezdte beszédét a lelki igazgató.

A Jézussal való együttlét öröme

Szili András atya a folytatásban elmesélte, hogy ferences diákként meg kellett tanulniuk Jézus valamennyi csodáját, pontosan úgy, mint egy memoritert. Tudniuk kellett, hogy egy-egy

történet melyik evangélium melyik fejezetének hányadik versétől hányadik verséig tart. A három esztendőn át tartó nyilvános működése alatt Jézus közel ötven csodát tett. „Ki lehet számolni, hogy a háromszor háromszázhatvanöt nap milyen sok, és ez idő alatt csupán ötven csodatétel történt. Jézus tehát valójában ritkán tett csodát – folytatta András atya. – Ilyen a mi életünk is. Vagy észrevesszük az apró csodákat, vagy nem, vagy értékeljük őket, vagy nem; olykor talán fel sem tűnik nekünk, hogy valami csoda történt.”

„Jézus csodatételei arról is szólnak, hogy milyen volt a kapcsolata az apostolaival, tanítványaival – mondta András atya. – A csodálatos kenyérszaporítás alkalmával Jézus egyszerűen jól akarta lakatni a népet, azokat, akik hallgatták őt. De odafordult az ott lévőkhöz, és megszólította őket: »Neked mid van? Te is hozzáteheted, ami a tiéd.« Mindenhatósága révén Jézus bármit meg tudott volna tenni, de a csodáit is úgy cselekedte meg, hogy igénybe vette az emberek segítségét. Velük együtt akart csodát tenni. Az apostoli létben a Jézussal közös élet volt a legizgalmasabb. Ismerték egymást, megosztották egymással örömlüket, bánatukat, együtt voltak. Ma ebben a szeretetvendégségben mi is azt az örömlöt szeretnénk megvallani, hogy az

időnkét Jézussal együtt akarjuk tölteni. Ez egy apró csoda. Van valaki, akinek hálát adhatunk bennünket is tápláló szeretetéért” – fogalmazott Szili András.

A lelki igazgató megemlékezett a nemrég elhunyt Bajzáth Ferenc atyáról is, aki a rendszerváltás után újra kiépítette a karításszervezetet, s 1992–1997 között a vezetője is volt. Ferenc atya nemcsak észrevette, de meg is szólította a rászorulókat, a periférián lévőket, a legkiszolgáltatottabbakat, és meghívta őket a Jézussal való együttlétre, az Úr hajlékába, Isten házába. Közös étkezésre, az eucharisztikus lakomára is hívta őket. Az ő elkötelezett szolgálatát felelevenítve, hálaadásként a jelenlévők együtt imádkozták el a Miatyánkot, majd az étkezés előtti imát.

Az ebédnél segédkezők nagy hozzáértéssel, kedvesen szolgálták fel az ételeket, italokat. Igazán bőséges volt a kínálat, húsos és vegetáriánus fogások közül választhattak a vendégek. Kétféle leves, malacsült, jérce, pulyka, töltött cukkini, somlói galuskahab, svéd mandulatorta és gyümölcs került az asztalokra. Mintha újra megelevenedett volna a csodálatos kenyérszaporítás csodája, bőven jutott az ételekből mindenkinek, sőt a rendezvény végén tartós élelmiszercsomagokat és vacsorára valót is vihettek magukkal a résztvevők.

A meghívottak kiválasztása

Marik Gergely beszélgetésünk során elmesélte, hogy az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye karításközpontjához tartozó helyi karításcsoportok és vezetőik – a rájuk bízottakat ismerve – választják ki és hívják meg az ebédre azokat a rászorulókat, akik máskor nagy valószínűséggel nem jutnak hozzá ilyen ételekhez és kiszolgáláshoz. De nem csak ez

az egy alkalom a fontos, hangsúlyozta. „Olyan családokat, rászorulókat szólítunk meg, akik maguktól nem jelentkezének. Az az alapelvünk, hogy kísérjük az embereket: amit teszünk, azzal ne csak ad hoc módon segítsük őket, hanem az élethelyzetükön változtassunk. A célunk az, hogy együtt haladjunk velük ezen az úton, és a jelenleginél jobb körülmények közé kerüljenek” – mondta. Bár az idei ebédén olyan résztvevők is voltak, akiket már a múlt évben is vendégül láttak itt, a cél alapvetően az, hogy a karitás minél több családot megszólítson és segítsen – tette hozzá Marik Gergely. „De örülök, ha vannak visszatérő emberek, mert nagy segítség nekünk, amikor azt látjuk, hogy egy család idén már előrébb tart, mint egy évvel ezelőtt, és jövőre majd eljutnak oda, hogy egy másik, új családot hívhatunk meg helyettük” – fogalmazott a karítaszízigazgató.

Több mint száz plébánián működik ma karításcsoport, és mindegyik különböző. A meghívás folyamata teszi különlegessé ezt az alkalmat. „Mi megteremtjük a lehetőséget, gondoskodunk a szép környezetről, a finom és jó minőségű ételekről. De a munka dandárja a helyi karítástagoké és a vezetőké: meg kell találniuk azokat az embereket, akik nem szólnak, de tudják róluk, hogy rászoruló” – fejtette ki az igazgató.

„Mi a magyar Katolikus Egyház segítőszervezete vagyunk. Embertől emberig, a plébániákon keresztül segítünk. Ez persze nem azt

Marik Gergely, a Szent Erzsébet Karitászi Központ igazgatója

jelent, hogy aki nem jár templomba, azzal nem foglalkozunk. A munkánk értelme az, hogy törődünk a rászorulókkal, és közben Krisztus szeretetét visszük el hozzájuk. Ez egy plébánián tud jól működni, személyes segítségnyújtás formájában, legyen az időslátogatás, tűzifa vagy gyógyszer beszerzése, élelmiszergyűjtés vagy az adományok eljuttatása a rászorulókhöz. Mindezt a helyi karításcsoportok tartják kézben, mi ma az általuk kiválasztottakat láttuk vendégül” – foglalta össze szolgálatuk lényegét Marik Gergely.

A Szent József Házban rendezett ebéd meghívottjai valóban szeretetvendégségben jártak: szeretetteljes, kellemes, családi környezetben lehettek együtt ezen a szép ünnepi alkalmon. S ezzel meg is valósult a tavaly indult kezdeményezés célja.

Ujváry-Radics Gabriella
Fotó: Merényi Zita

Két lábon járó reményüzenetek

(Mt 5,13–16)

„Ti vagytok a föld sója, a világ világossága! És ma a hangotok, a lelkesedésetek, a kiáltásaitok mind Jézus Krisztusért szólnak, és a világ végén is hallani fogják őket (...). A világnak reményüzenetekre van szüksége. Ti vagytok ez az üzenet.” Leó pápának az ifjúsági jubileumon elhangzott rögtönzött szavai valójában minden keresztényhez szólnak. Szervesen illeszkednek Jézus szándékához, aki ezen a vasárnapon, a boldogságmondások meghirdetését követően kifejezetten a tanítványaihoz fordul, hogy körülírja küldetésüket ebben a világban: „Ti vagytok a föld sója, ti vagytok a világ világossága!”

Ti vagytok a föld sója. Ez a kép a mértékre és a bölcsességre utal: kevés is elég belőle, mégis, hiányában ízetlenné válik az élet. Ugyanakkor megkívánja a helyes arány megtalálását is, ezért a belátás és az önfegyelem szimbóluma. Felidézheti a befogadást, a bizalmat és a békét is, hiszen a vendégszeretet jeleként régen kenyeret és sőt kínáltak. De *ti vagytok a világ világossága* is: olyan fény, amely belső felismerésből táplálkozik, hűségge érlelődik, és az Ég közelségének, a kegyelemnek és a szeretetnek közvetítőjévé válik. Míg a só azt jelképezi, ami belül van – az értéket, a tisztaságot, a hitelességet, az

Id. Pieter Bruegel: A hegyi beszéd (1598)

sága!” Ezek a képek önmagukban is mély tartalmat és erőteljes üzenetet hordoznak, együtt szemlélve pedig még gazdagabb jelentéssel telítődnek.

A világ számára már a legkorábbi évszázadokban is reményüzenet volt – és mindmáig az maradt – a tisztán és őszintén, ízesen és fényét megőrizve megélt evangélium. Ahogyan egy, a keresztényeket bemutató korai írás fogalmaz: „Egészen egyszerűen: ami a testben a lélek, azok a keresztények a világban. (...) a mindenható és teremtető Isten, aki láthatatlan, maga plántálta szívükbe a mennyei, szent tanítást, és erősítette meg azt ott.” (Levél Diognétoszhoz, VI. 1; VII.1) Jézus ismerte tanítványai törekvéséget, és tudta, hogy az örömhír szerint élni vágyó embernek bátorításra van szüksége; ezért fejezi ki tanítását e két, mindenki számára beszédese bibliai metaforában.

erkölcsi tartást –, addig a világosság mindazt, ami kifelé hat: a példát, az útmutatást, a remény ébresztését.

A só és a világosság elválaszthatatlan egymástól: a só őriz és ízesít, a világosság pedig csak akkor vezet, ha nem rejti el. Jézus nem rendkívüli teljesítményt kér, hanem hiteles jelenlétet: megélt hitet, amely nem pusztá szó, hanem formáló erő. A keresztény ott só, ahol mértéket tart és békét teremt, és ott világosság, ahol reményt ad és irányt mutat. A világnak ilyen élő tanúságtételre van szüksége: olyan emberekre, akik hitük ízét és fényét hordozva maguk is két lábon járó reményüzenetké válnak. Jézus kijelentése – „ti vagytok a só és a világosság” – nem teher, hanem belénk vetett bizalom és ránk bízott küldetés, amely által a világ újra és újra reményt kap.

Mogyorósi Ányos OSB

Az Eucharisztia tisztelete

(170/11f)

„A plébános gondoskodik arról, hogy a legszentebb Eucharisztia legyen a hívők plébániai együttletének központja; azon fáradozzék, hogy a krisztushívőket a szentségek áhítatos kiszolgáltatásával táplálja, különösképpen pedig, hogy gyakran járuljanak a legszentebb Eucharisziához és a bűnbánat szentségéhez; törekedjék arra is, hogy általában az imádságra és a családban végzett imádságra indítsa őket, és hogy tudatosan és tevékenyen vegyenek részt a szent liturgián, melyet a megyéspüspök felügyelete alatt plébániáján a plébánosnak kell irányítania; neki kell ügyelnie arra is, nehogy ezen a téren visszaélések támadjanak.» (CIC 528. k. 2§) Jóllehet nagyon megfelelő, hogy a liturgikus ünneplések, különösen a szentmise hatékony előkészítésében a hívők segítség a plébánost, de semmiképpen nem hagyhat rájuk olyan teendőket, melyek meghaladják sajátos feladataikat.” Az Apostolok cselekedeteinek egyszerű, összefoglaló tudósítása, miszerint a tanítványok „állhatatosan kitartottak (...) a kenyértörésben és az imádságban” (ApCsel 2,42), feltárja előttünk az Egyház belső szerkezetét. Az Eucharisztia nem egy elem a sok közül, hanem az a középpont, amely köré a tanítás, a közösség és az imádság rendeződik. Pál apostol szavaival: „Az áldás kelyhe, amelyet megáldunk, nemde Krisztus vérében való részesedés? És a kenyér, amelyet megtörünk, nemde Krisztus testében való részesedés? Mert egy kenyér, és egy test vagyunk sokan, hiszen mindnyájan egy kenyérből részesülünk” (1Kor 10,16–17).

Az Egyház nem pusztán intézmény, hanem alapjaiban eucharisztikus valóság: „Én vagyok az élő kenyér, amely a mennyből szállt alá. Ha valaki ebből a kenyérből eszik, örökké él. A kenyér pedig, amelyet majd én adok, az én testem a világ életéért” (Jn 6,51; vö. 6,56). Így tehát a közösségi lét legmélyebb alapját nevezi meg: a Jézusnál, Jézusban maradást,

amely megszabadít az elszigeteltségtől és az egzisztenciális magánytól is.

Ebből a misztériumból fakad a lelkipásztori szolgálat terméshozza is: „Legeltesd juhaimat!” (Jn 21,16). Vagyis a papok nem véleményeket vagy technikákat, hanem Krisztus életét szolgálják és szolgáltatják ki a szentségekben. Ez a szolgálat elsősorban nem adminisztratív feladat és teher, hanem részesedés az ő gondoskodásában. A pap nem teljesítménykényszerből működik, hanem küldetésből, amely a teherről az irányra fordítja a figyelmet.

Az Eucharisztia gyakori vétele nem vallásos túlzás, hanem a keresztény élet rendes és normatív tápláléka. „Bizony, bizony mondom nektek: Ha nem eszitek az Emberfia testét, és nem isszátok az ő véré, nem lesz élet bennetek” (Jn 6,53) – mondja Jézus megrendítő őszinteséggel. A szentáldozás ritmusa belső stabilitást teremt, mert nem önmagunkból kell élnünk. Ugyanez igaz a bűnbánat szentségére: a kiengesztelődés nem pszichológiai trükk, hanem a feltámadt Krisztus kiengesztelő és új életet teremtő szava, amely új kezdetet ad ott is, ahol az ember önmagát már lezártnak érzi.

Az imádság – különösen a családban – a hit mindennapos lélegzése; nem alkalmi aktus, hanem életér, ahol Krisztus igéje gazdagon lakik bennünk. A liturgia pedig akkor válik valóban gyógyítóvá, ha tudatosan és rendezetten mutatják be: a hallgatás, megértés és válasz ritmusában. A rend valójában védelem az önkény ellen, amely szétzilálja a közösséget.

Végül a szolgálatok sokfélesége nem felcserélhetőséget jelent, hanem harmóniát. Minden meghívás ajándék, de nem minden ajándék ugyanaz. Az Egyház akkor marad egészséges, ha tiszteletben tartja ezt a rendet – mert így marad mindenki számára Krisztus az egyetlen középpont.

Sztankó Attila

Evangelium és liturgia

(5.)

Ez az utolsó előtti vasárnap a nagyböjt előtt. Görögkatolikus Egyházunk egyre inkább rá kíván hangolni bennünket a szent időszakra. Így ezt a napot „húshagyó vasárnapnak” nevezi. Ugyanis az ezt követő héten őseink már „elhagyták” a húsos eledelket az étkezésükből. A lelki ráhangolódást a vasárnapi evangéliumi szakasz szolgáltatja, amely az utolsó ítéletről szól (Mt 25,31–46). A liturgikus szövegek pedig meglehetősen kiszínezik ezt, mivel egyoldalúan sarkítanak az ítélet félelmetes voltát hangsúlyozva. Szinte alig találunk olyan sort az énekekben, amely a jobb oldalra kerülés örömről szólna. Néhány éve fel is merült bizonyos liturgikus körökben, hogy jó lenne változtatni ezen a helyzeten, hogy híveink ne rettenjenek, ne borzadjanak el. Persze, az ősiségre hivatkozva semmi sem történt.

A bal oldalra állítás fenyegetése. Kemény szavakat hallunk az evangéliumban az ítéelő királytól: „Távozzatok színem elől, ti átkozottak az örök tűzre, amely az ördögnek és angyalainak készült!” (Mt 25,41). Különösen annak fényében kemények ezek a szavak, hogy az Emberfia nem az igazakat jött hívni, hanem a bűnösöket (Lk 5,32), illetve azt akarja, hogy minden ember üdvözljön (1Tim 2,4). A megoldás abban rejlik, hogy a bal oldalra állítás sorsát azok érdemlik, akik nem gyakorolták a szeretet cselekedeteit. A liturgikus szövegek azonban csupán egyetlen – összefoglaló – szempontra irányítják a figyelmet: a bűnös állapotra. Ezért „ó, minő borzasztó lesz ama nap és óra, midőn az ítéelő bíró félelmetes királyi székébe ül”, mert „akkor nyilvánvalókká lesznek az emberek cselekedetei”. Maguk pedig „rettegnek a bekövetkező örök kínoktól”.

A jobb oldalra állítás öröme. Az evangéliumban „így szól a király a jobbán állókhoz: „Jöjjetek, Atyám áldottai, vegyétek birtokba a világ kezdetétől nektek készített országot!” (Mt 25,34). Ők azok, akik a szeretet cselekedeteit gyakorolták. És magának Jézusnak tették, akár csak egy pohár vízzel is (Mk 9,41). A kevés liturgikus szöveg egyike: „akik jót cselekedtek, azok repeső szívvel örvendeznek”. Ők „az igazak serege”, amely „bemeget az öröm és vígság mennyei palotájába”.

Fohászkodás a jó ítélet érdekében. Talán a legszebben foglalja össze ezt a témát a nap kontákja: az ítéletkor „ments meg engem a kiolthatatlan tűztől, és méltass, hogy jobboldon álljak, legigazságosabb Bíránk!”. Bízva abban, hogy nem minden cselekedetünk volt helytelen, fohászkodhatunk: „hittel kérünk téged, légy kegyelmes hozzánk, és a megigazultak oldalára méltass bennünket, Krisztus, mint egyedül irgalmas”, illetve „a téged szeretők sorsára méltass bennünket!” Fontos szempont: „hívj el engem a bűnbánatra, és könyörülj rajtam!”

A húshagyó vasárnap szellemiségét evangéliumi alapokon foglalja össze megszívlelendő énekünk: „Ó, én lelkem, itt az alkalmas idő, használd fel azt, és kiálts fel: Vétkeztem, Uram, teellened vétkeztem! De ismerem a te irgalmas voltodat, ki jó pásztor vagy, kérlek azért, el ne válassz engem azoktól, kik jobb kezéd felől fognak állani a te nagy kegyeséged szerint!”

Ivancsó István

Szent José Sánchez del Río

Február 10.

Mexikó, 1920-as évek. Az új elnök, Plutarco Calles törekvése az volt, hogy Szovjet-Oroszországot utánozza. Először a „vallási babonát” akarta kiirtani az országból. Bezáratta a katolikus iskolákat; külföldi papok nem léphettek át a határt, a belföldieknek pedig kötelezniük kellett magukat az 1917-es ateista alkotmányra. Amikor a mexikói érsek fellebbezni merészelt, mint árulót bíróság elé állították. A katolikusok fellázdak, 1926-ban kitört az 1929-ig tartó úgynevezett cristero-háború. A XI. Piusz pápa által 1925. december 11-én elrendelt Krisztus Király ünnepe a mexikói vértanúk számára erőforrást jelentett a Jézusért vállalt vértanúságra. „Éljen Krisztus Király!” – hangzott a hitvédők „csatakiáltása”...

José Sánchez del Río mélyen hívó gyerekként keveredett a cristero-háborúba. Tizenhárom évesen azért fohászkodott, hogy ha kell, képes legyen meghalni a hit védelmében. A felkelés vezetője megtagadta besorozását, végül José kitartását látva mégis befogadták a fiút. A kormány katonái hamarosan elfogták. Kényszerítették, hogy végignézzék egyik foglyuk kivégzését, arra számítva, hogy a fiút sikerül megtörni és hite elhagyására bírni. Ám éppen ellenkező hatást értek el: José maga erősítette meg sorstársát a mártíromság vállalásában.

Rokonai még tettek egy kétségbeesett kísérletet, hogy kiváltsák Josét a börtönéből, ám a fiú rendíthetlenségét látva fogvartatói a kivégzése mellett döntöttek. Utolsó útjára indítva bozótvágóval szurkálták, és talpbőrét lenyúzva gyalogoltatták a sziklás talajon. A temetőben megmutatták neki az előre kiásott sírgödört, ám José ekkor sem volt hajlandó a hite ellen szólni. Megbocsátott gyilkosainak. „Éljen Krisztus Király!” – kiáltotta, mire a katonák parancsnoka belelőtt. Mivel még mindig pisálkolt benne az élet, kegyelemdőfessel végeztek vele.

2005. november 20-án, Krisztus Király ünnepén XVI. Benedek pápa boldoggá, 2016-ban Ferenc pápa szentté avata.

L. K.

A HÉT LITURGIÁJA

A év

FEBRUÁR 8., ÉVKÖZI 5. VASÁRNAP (Emiliáni Szent Jeromos, Bakhita Szent Jozefina, Aranka, Elfrida) – Iz 58,7–10 (*Ha segítesz a rászorulókon, akkor majd felragyog világosságod.*) – 1Kor 2,1–5 (*Jézus Krisztust, a megfeszített hirdetem nektek.*) – Mt 5,13–16 (*Ti vagytok a világ világossága.*) – **Zsolozsma:** I. zsoltárhét – **Énekrend:** Ho 220 – EE 589, Ho 220 – EE 149, Ho 127 – EE 595, Ho 152 – EE 189.

FEBRUÁR 9., HÉTFŐ (Abigél, Apollónia, Alex) – 1Kir 8,1–7.9–13 19 – Mk 6,53–56.

FEBRUÁR 10., KEDD – Szent Skolasztika szűz emléknappja (Elvira) – 1Kir 8,22–23.27–30 – Mk 7,1–13.

FEBRUÁR 11., SZERDA – Lourdes-i Boldogságos Szűz Mária emléknappja (Adolf, Marietta) – 1Kir 10,1–10 – Mk 7,14–23.

FEBRUÁR 12., CSÜTÖRTÖK (Lidia, Lívia) – 1Kir 11,4–13 – Mk 7,24–30.

FEBRUÁR 13., PÉNTEK (Ella, Linda, Katalin, Levente) – 1Kir 11,29–32; 12,19 – Mk 7,31–37.

FEBRUÁR 14., SZOMBAT – SZENT CIRILL SZERZETES ÉS SZENT METÓD

PÜSPÖK, EURÓPA TÁRSVÉDŐSZENTJEI-NEK ÜNNEPE (Bálint, Valentin) – ApCsel 13,46–49 – Lk 10,1–9.

FEBRUÁR 15., ÉVKÖZI 6. VASÁRNAP (Kolos, Georgina, Szigfrid) – Sir 15,15–20 (*Isten senkinek sem adott parancsot a rosszra.*) – 1Kor 2,6–10 (*Isten a bölcsességet öröktől fogva megdicsőülésünkre rendelte.*) – Mt 5,17–37 vagy Mt 5,20–22a 27–28.33–34a 37 (*Jézus tökéletessé teszi az Ószövetség tanításait és parancsait.*) – **Zsolozsma:** II. zsoltárhét – **Énekrend:** Ho 227 – EE 591, Ho 227 – EE 143, Ho 144 – EE 596, Ho 196 – EE 238.

Ha szerelem van, minden sikerülni fog?

A Csobán házaspárral beszélgettünk a házasságról

Csobán András képzőművész és Csobánné Rákóczy Sarolta tanár huszonhét éve boldog házasok. A házasság hete alkalmából nagytéyi otthonukban beszélgettünk velük a párválasztásról, a házasság gyakorlati oldaláról, és arról, hogy mitől vált egyre erősebbé az egymás iránti szeretetük és kötődésük.

– Ha néhány szóval kellene bemutatkozniuk, mit mondanának magukról?

Csobánné Rákóczy Sarolta (a továbbiakban: Sarolta): Keresztény vagyok, feleség, anya és tanár. Földrajtot és hittant tanítok egy ferences iskolában, és nagyon szeretem a munkámat, frissen tartanak a fiatalok. A plébánián Bandival mind a ketten aktívak vagyunk, én bibliacsoportot és foltvarró klubot vezetek. Nagyon szeretek élni, ezt próbálok sugározni a családom és a diákjaim felé is.

Csobán András (a továbbiakban: András): A Képzőművészeti Főiskolán végeztem festő szakon, bár nagyon érdekel a plasztika is. Soha nem tudtam szétválasztani egymástól a képzőművészeti ágakat, minden területen szeretek alkotni, így öntöttvas szobrot és üvegablakot is készítettem már. Nem nevezném magam művésznek, inkább alkotó, „csináló” embernek, hiszen a járdaépítéstől az épületszobrászatig mindennel foglalkozom. Fiatalon tanítottam a szegedi piaristáknál. Ott ismerkedtem meg az én drágámmal egy szalagavató bálon. Úgy éreztem, itt a nő, akivel el tudnám képzelni az életem, így másnap meg is kértem a kezét. Akkor még nem mondott igent, csak később. Másfél év után házasodtunk össze Mélykúton, a szülőfalumban.

– Hogyan történt ez a rendhagyó felkérés egy életre szóló kapcsolatra?

Sarolta: Bandival a bálon egész este táncoltunk és beszélgettünk. Másnap megjelent egy olyan „művészszerelésben”, ami hirtelen rémisztő volt számomra az előző esti elegáns öltözethez képest. Megdöbbsentem, hogy megkéri a kezem, hiszen nem vagyok egy Claudia Schiffer, akivel ez huszonnégy órán belül meg-

történhetne. Imádkoztam, és azt mondtam Istennek: Mennyire jó ember Bandi! De miért ilyen szedett-vedett a külseje? *Sámuel könyvében* erre azt olvastam: „Az ember a külsőt nézi, az Úr azonban a szívet vizsgálja.” Ezt nagy biztatásnak éreztem. Ma már nincs számomra szebb ember nála. Magától értetődött, hogy elkezdünk járni.

– Mit gondolnak a szerelemről? Megszületett Önökben ez az érzés az együtt járás során?

András: Nem volt szó nagy szerelemről, de tetszett Saci. Az esetünkben nem az történt, hogy előtört minket a szerelem, ami idővel elmúlt, hanem éppen fordítva: egyre inkább egymásba szeretünk. Mint ahogy a régi világban a föld házasodott a földdel, de idővel megjöttek az egymáshoz fűződő érzések is.

Sarolta: A szerelemnél fontosabbnak tartom, hogy a házastárs valódi társ legyen. Ez a hatalmas, mindent betöltő érzelem sok mindent elfed, olyan ellentéteket is, amelyek később ellehetetleníthetik a kapcsolatot. Mi előbb állapítottuk meg, hogy illünk egymáshoz, és utána szeretünk egymásba. Nem félek a szerelem hullámszázától, éppen azért, mert tudom, hogy társai vagyunk egymásnak. Ha éppen nincsenek erős, felemelő érzések, akkor is jó nekünk, s ha vannak, még jobb. Hiszek abban, hogy a szerelem felébreszthető a házasságban is. Egyszer olvastam és meg is tapasztaltam, hogy ha úgy bánunk a társunkkal, mintha szerelmeseink lennénk, megjön az érzés is. Amióta házasok vagyunk, Bandi minden reggel ágyba kapja a kávéját. Sok apró gesztus van, ami segít feléleszteni a szerelmet.

András: Szerintem az a legfontosabb, hogy egy irányba nézzünk. Ha a két ember állandóan

egymást figyeli, hogy milyen szép a másik, egy idő után el fognak nézni egymás válla felett.

– Mit jelent az, hogy egy irányba tekinteni?

András: Az élet kardinális pontja az élet vége és a végítélet. El sem tudnám képzelni, hogy a társammal másképpen viszonyuljunk ezekhez. Kizárt, hogy olyan emberrel éljek együtt, aki nem hisz az üdvösségben és az isteni gondviselésben. Közös bennünk az is, hogy a családot szent dolognak tartjuk. Nem tudnám otthagyni a családomat. A szolgálat is közös, sokat vagyunk jelen a plébánián. Amikor reggel felkelek, mindig arra gondolok, hogy boldog akarok lenni, és boldog is vagyok. Ettől engem nem lehet eltántorítani. Eldöntöttem, hogy derűs vagyok, jókedvű és vidám. Saci is éppen ilyen ember. Számomra ez is azt jelenti, hogy egy irányba tekintünk.

Sarolta: Amikor meghívunk egy esküvőre, mindig ugyanazt írom a köszöntőlapra, hogy a legfontosabb a „három H”: a hit, a humor és a hűség. Lehet nem keresztény emberrel házasodni, de ha mindkét fél keresztény, és a hitnek ugyanazon a szintjén állnak, az egy olyan biztos alap, amire lehet építkezni. Nekünk sokat segített, hogy ebben egyformán gondolkodunk. Az én családomban mindenki elvált, ezt a mintát hozom magammal. Ezért már hamar megbeszéltük egymással, hogy nálunk ilyen nem lesz. Minden házasságban vannak nehézségek, de megpróbáljuk máshogy megoldani ezeket, mert gyerekként láttam, mit okoz a válás.

– Mostanában van egy olyan szemlélet, mely szerint párt egy bizonyos életszakaszra kapunk, hiszen egy meghatározott idő alatt a

sejtjeink is lecserélődnek, és lelkileg is megváltozunk. Ehhez képest a szentségi házasságban életre szóló az elköteleződés. Hogyan lehet kitartani egymás mellett?

András: Szerintem ez azon is múlik, ki mennyire alázatos szívű, mennyire képes mindent megbocsátani. Dönteni kell, és meg kell csinálni. Szerencsés ember vagyok, mert én sohasem bizonytalanodtam el az összetartozásunkban. Ha összezőrdülünk, azok csak pillanatnyi szösszenetek. Nem rágódtam vagy vacilláltam soha. Odafigyelünk a másikra és arra, hogy közös az ügyünk. Ehhez szerintem mindenkinek engednie kell a nagybetűs egójából.

Sarolta: Úgy érzem, Bandi már a sejtjeimbe van beleírva. Most melyik testrészetem vágjam le? A kezemet? A lábamat? Én sokkal többet járok a városban, Bandi itthon dolgozik. Ha esetleg némi kis vonzalom ébred bennem valaki iránt, az csak kósza gondolat, hiszen a házasság szentségében ígéretet tettünk egymásnak. Napról napra egyre szorosabb a kapcsolatunk. Mostanában beszélgettünk arról, hogy ha az egyikünk meghalna, a másikunk újránházasodna-e. Mind a ketten úgy érezzük, hogy soha nem tudnánk mással élni, más szeretni, más mellett elaludni. Tisztelem azokat, akik új társra találnak, de nálunk ez nem működne.

– Hogyan alakult ki Önökben ez az erős összetartozás-ézés?

Sarolta: Mindennap együtt főzünk, amikor hazajövök az iskolából, így van egy fél óránk, amit kettesben töltünk. Ilyenkor a gyerekek sem jönnek oda nyüzsgögni, ez szent idő nekünk.

Úgy érzem, Bandi már a sejtjeimbe van beleírva

Tizenhat éve vezetek egy bibliaolvasó csoportot a plébánián, ahol közbenjáró imádságot is végzünk, néhány éve Bandi is jár ide. Nagyon sokat jelent nekem, hogy együtt olvassuk a Szentírást, megismerjük egymás gondolatait, együtt imádkozunk. A mi családunk attól működik jól, hogy az élet különböző területein jól

kiegészítjük egymást. Bandi hozza a kreativitást, én a szervezésben vagyok jó. Olyan jó érzés, hogy ami bennem hiányosság, azt ő betölti, és érezzük, hogy szükségünk van egymásra.

András: Mivel én is a család része vagyok, a házimunka és a ház körüli teendők éppen úgy az én feladataim is, közös ügyünk mindez. Egy férfi is felmoshatja a konyhát, elmosogathat, kitergethet. Van, amit nem tudok jól elvégezni, ilyen például a mosás, de amit tudok, azt megteszem. Nem köszönjük meg egymásnak ezeket, természetes, hogy elvégezzük, és nem a másiknak segítünk vele.

Sarolta: Arra is odafigyelünk, hogy mivel tehetünk jót egymásnak. Például most télen reggel mindig letakarított autót vár: Bandi itthon dolgozik, de korán felkel azért, hogy lekaparja a jeget. Én pedig megfőzöm neki a kocsnyát, amit nagyon nem szeretek, de tudom, hogy neki örömet szerezek ezzel. Szerencsénk van, mert kiderült, hogy mindkettőnknek a testi érintés, a gyengédség az elsődleges szeretetnyelv. Ezzel tudatosan élünk is, mindig kézen fogva megyünk az utcán, megöleljük, megcsókoljuk egymást, amit a gyerekek is látnak.

– Az ideai házasság hete mottója: „A hűség szabadsága”. Önök is hangsúlyozzák a hűség szerepét. Hogyan értelmezik a mottót?

András: Számomra ez elsőre olyan, mint az, hogy ne hazudozz, mert ha hazudsz, másnap gondolkodnod kell, mit mondtál, kelepcebén és csapdában vagy. A hűségben nincs kecmec, egyértelmű, így szabadon lehet létezni benne.

Sarolta: Én ezt úgy értelmezem, hogy amikor hű vagyok, nem az ösztöneim hajtanak, eldöntöttem, hogy ezzel az emberrel akarom leélni az életemet. Isten képmására teremtettségünk sajátossága, hogy emberként képesek vagyunk erre. A hűség szabadsága azt jelenti, hogy nem az ösztöneim rabja vagyok, hanem szabadon választottam ezt az embert, és ő is engem.

– Mit gondolnak, miért fut zátonyra olyan sok házasság?

Sarolta: Nem tanítjuk meg a fiatalokat arra, hogy mire figyeljenek a párválasztásnál. Szeretem az amerikai romantikus filmeket, de ezek azt sugallják, hogy ha szerelem van, minden sikerülni fog. Még mindig sokan gondolják, nem baj, ha a másik iszik, majd a házasság segít, hogy abbahagyja. De nem fogja. Ha oktatáspolitikus lennék, biztosan figyelmet fordítanék arra, hogy a fiatalokat fel kell készíteni a párválasztásra, a házasságra, a gyereknevelésre.

– Mi alapján lehet jól választani?

András: Természetesen szükség van az egymás iránti vonzalomra, a házassághoz nem elég, hogy két ember jól megérti egymást. Ugyanakkor barátságokból nagyon jó házasságok tudnak születni, ha megjön a szikra. Fontosnak tartom, hogy a párok kitegyék egymást olyan helyzeteknek, ahol megismerhetik a másik rejtett, de igazi arcát. Jó, ha egy pár elmegy cserkész táborba, bevásárolni, családi karácsonyra, mert ahogy ott viselkednek, nagyjából az várható a

házasságban is. Ha olyasmit tapasztalnak, ami számukra elfogadhatatlan, szerintem nemet kell mondani.

Sarolta: Sokan azt gondolják, hogy a szerelem mindent felülír, pedig inkább sok mindent

Szerencsés ember vagyok, mert én sohasem bizonytalanodtam el az összetartozásunkban. Ha összezőrdülünk, azok csak pillanatnyi szösszenetek

eltakar, nem látszik miatta a valóság. Nagyon fontosnak tartom a két éves jegyességet, hogy mire a pár eljut a házasságig, már múltófélben legyen a rózsaszín köd. Így végig tudják gondolni: ez az ember illik-e hozzám, tudunk-e együttműködni, egymás barátai lenni, tudom-e szeretni annyira, hogy boldoggá tegyem? Ha két év után is ki tudom mondani, hogy bár nem lobogok úgy, de érzem, hogy ez jó lesz, akkor össze lehet házasodni.

– Miért ilyen nehéz ma párt választani?

Sarolta: Emlékszem, már egyetemistaként nagyon férjhez akartam menni. Válogattam, és összeállt a fejemben egy kép az ideális férfiről. Függetlenül tettem az önértékelésemet attól, hogy van-e párom, és ha nem volt, kétségbe estem. Amikor ki tudtam mondani magam előtt, hogy az értékem nem ettől függ, hanem attól, hogy Isten szeret engem, akkor jött Bandi. Már nem azt néztem, milyen férfi lesz jó nekem, hanem azt, én hogyan tudok jól szeretni valakit, ki az, akit boldoggá tudok tenni. A túlzó elvárások miatt a fiatalok sokszor elmennek egymás mellett. Nem ismerik fel, kivel tudnának jól együtt élni, mert a másik nem felel meg az elváráslista minden pontjának. Sokszor a külsőn van a hangsúly. Nem akarom, hogy ezt bárki hibáztatásnak érezze, mert maga a világ ilyen, nagyon megnehezíti a párválasztást. Én anyaként annyit tudok tenni, hogy imádkozom a gyerekeim leendő házastársaiért.

Vámosy Erzsébet
Fotó: Lambert Attila

Isten szegénykéje és a kegyelmek bősége

A ferences jubileumi év búcsúnyerési lehetőségeiről

XIV. Leó pápa 2027. január 10-ig búcsú kiváltságokat adott mindazoknak, akik bizonyos feltételek teljesítése mellett bekapcsolódnak az Assisi Szent Ferenc halálának 800. évfordulója alkalmából meghirdetett jubileumi év megünneplésébe. Így illő, hogy keressük a választ arra, mi e pápai rendelkezés üzenete és a búcsúnyerés helye a ferences lelkiségben. Kálmán Peregrin OFM egyháztörténész, a budapest-belvárosi Alkantarai Szent Péter-templom igazgatója írását olvashatják.

Assisi Szent Ferencet a Katolikus Egyház határain túl az ökumenikus mozgalomtól kezdve a természetvédekig sokan méltatják, ám kevesen gondolnak arra, hogy a búcsúnyerés

ma ismert formái is alapvetően neki köszönhetők. Amikor ugyanis azt látta, hogy Assisi szegényei nem tudnak elzárándokolni a Szentföldre vagy akár csak Rómába, 1216 júliusában azzal a kéréssel fordult az éppen Perugiában nyaraló III. Honoriusz pápához, hogy aki az Assisi határában lévő Porciunkula-kápolnába belép és meggyónja bűneit, annak a bűnök következményeként járó ideig tartó büntetései is elengedést nyerjenek. Érdekesség, hogy a búcsúnyerés feltételei közé e ferenci kérés után kerül be a szentgyónás elvégzése, és hogy később Szent Ferenc ezen intuíciója alapján terjesztette ki az Egyház a lokális búcsúünnepekre a különböző búcsú kiváltságokat, hogy a kegyelem e forrása ne csupán a legnagyobb zarándokhelyeken, hanem a helyi egyházakban

is elérhetővé váljon minél többek számára. Az Apostoli Penitenciária által január 10-én kiadott dekrétum éppen ezért párhuzamot von Péter akkori és jelenlegi utóda között, jelezve, hogy Leó pápa mint a hit és öröm szolgálja vállalja III. Honoriusz örökségének folytatását.

Sárkunyhóból aranyház

De lélekben lépünk be mi is az Assisi határában lévő Porciunkula-kápolnába, mert így a búcsúnyerés lelkiségéhez jutunk közelebb. Ha ugyanis feltekintünk annak oltárképére, ott a többi nagy szerzetes atyánál is ismert történetet látjuk: Ferenc a testi kísértésben a tövisbokorba veti magát, mögötte pedig egy sárkunyhó látható. Majd, amikor a Poverello kiállja a kísértést, ez a kunyhó *domus aureá*vá lesz, a megújult Egyház képévé alakul

át. Ferenc ezután a Föltámadottak ajánlja érdemei rózsáját, aki a Szűzanya közvetítése és a pápa kihirdetése által mindezeket Isten népének rendelkezésére bocsátja. XVI. Benedek pápa – aki korunk pápai közül a legmélyebben ismerte a ferences lelkiséget – erről szólva jegyzi meg, hogy kapcsolatok által nyerünk kegyelmeket, mert amikor valaki teljesíti a búcsúnyerés feltételeit, gyarapítja a szentek erényeinek sokaságát, és ő maga is merít ebből a bőségtárból. Azaz az érdemszerzéssel tovább szőjük a szentek érdemeiből szőtt fehér ruhát (vö. Jel 19,8), amibe más öltözködhet, de e folyamatban mi is részesek leszünk. A szegények iránt érzett szolidaritás és az égiekkel megélt egység azután ráirányította az Egyház figyelmét a tisztító tűzben szenvedő lelkekre, akik helyett az

A Porciunkula-kápolna oltárképe

élők le akarták vezekelni azt, amit ők már nem tudtak, így teljesítve a páli felismerést: „Örömmel szenvedek értetek, és testemben kiegészítem, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik, testének, az Egyháznak javára” (Kol 1,24).

Helyettesítő áldozat

Ennek a helyettesítő áldozatnak tehát biblikus gyökerei vannak, a bűnökkel járó büntetéseket szentek érdemeiért való elengedésének pedig kora keresztény gyakorlata. Ugyanis amikor a keresztényülődések enyhültével visszatért hittagadók hosszabb időre szóló penitenciát kaptak, gyakran tapasztalták, hogy a vezeklést még nem teljesítették, de itt az újabb üldözés, ennek kiállításában viszont nagy segítség a kegyelmi egység megszilárdítása. Ilyen helyzetekben az Egyház előjáróihoz fordultak: engedjék el vezeklésüket, a hitükért megkínzottaktól pedig azt kérték: imádkozzanak értük, hogy az ő érdemeikre való tekintettel Isten és az Egyház oldja fel a bűnnel járó büntetés klauzúráját. Ez alapozta meg a búcsúnyerés, az érdemszerzés teológiáját és gyakorlatát, Assisi szegényének nagy hatású intuícióját. A búcsúnyeréssel tehát a feloldozása után is gyakran megmaradó következményt, a bűn okozta seb gyógyulását vagy a jogos jóvátételt mozdítjuk elő Krisztus és a szentek támogató segítségét kérve magunk vagy halottaink számára – miként a Hiszekegyben is imádkozzuk: Hiszek a szentek közösségében –, ami ma is tanúsítja: a kegyelmi közösség erősebb, mint a bűnszövetség vagy a halál.

A búcsúnyerés feltételei

Assisi Szent Ferenc boldog halálának jubileumi évében ezt a folyamatot viszi tovább az Egyház rendelkezése, amely a búcsúnyeréshez mindenki számára általános feltételként írja elő a szentgyónást, a szentáldozást, a Miatyánk és a Hitvallás Szentatyja szándékára végzett elimádkozását, valamint a tudatos ellene mondást a súlyos és bocsánatos bűnöknek. Ezek megvalósulása esetén ajánlható fel a búcsú magunkért vagy a purgatóriumban szenvedő

lelkekért. A *ferences regula* szerint élők számára a búcsú elnyeréséhez elegendő ezeknek az általános feltételeknek a teljesülése. A *többi hívő* úgy csatlakozhat ehhez, ha elzárándokol egy ferences vagy Szent Ferencnek szentelt, személyéhez kapcsolódó templomba; ha ott bekapcsolódik a jubileumi év valamelyik szertartásába, vagy elmélkedik, imádkozik azért, hogy a keresztény szeretet, béke érdekében tett jó elhatározás ébredjen benne; és ha fohással fordul a Szűzanyához, Assisi Szent Ferenchez vagy a ferences szentekhez. A *betegek, a zárándoklásban objektív módon akadályozottak és az őket gondozók* pedig úgy nyerhetik el a búcsút, ha szentgyónásukat elvégezték; ha lélekben bekapcsolódnak a jubileumi eseményekbe és felajánlják szenvedéseiket; s ha amint tehetik, eleget tesznek az általános feltételeknek.

Az irgalmat esdő Ferenc nyomában

A búcsúnyerést meghirdető rendelkezés gyönyörűen ír rendalapító atyánkról. Idézi Dantét: „egy nap született a világba” (*Isteni színjáték*), s hogy őt *alter Christusnak* mondták, illetve buzdítását is: ha valaki irgalmat kér tőled, ne kelljen irgalom nélkül távoznia (*Egy miniszterhez írt levél*). Korunk Egyháza ezt látja meg tehát benne, és ebben akar hasonulni Assisi szegényéhez, így belépni Krisztus misztériumába. A dekretum e kiemelései egyben felszólítások a ferences és a Szent Ferenc tiszteletére szentelt, a rend lelkiségéhez kapcsolódó templomok számára – miként ezt ugyancsak jelzi a szentszéki irat –: legyenek az irgalom otthonai, ahol megerősödik a szentségi bűnbánattartás lehetősége, hogy ennek hírére minél több hívő keljen útra ezek irányába, kegyelmet kegyelemre halmozva (Jn 1,16) a búcsúnyerés által a maguk és a megholtak számára, különösképpen is felajánlva azokért a tisztulásra váró lelkekért, akik amiatt kicsinyek, kisebbek és kiszolgáltatottak, mert értük nincs, aki a búcsúnyerést felajánlja.

Kálmán Peregrin OFM
Fotó: Baranyai Béla

Fiatall felnőttek fóruma Pécsen

Jó hangulatú, ám mélységi tartalmakat feltáró beszélgetések, könnyed hangvétel és valódi lelki mélységek jellemezték január 22-én a pécsi Magtár Látogatóközpontban megtartott találkozót, mellyel Felföldi László pécsi püspök célja, hogy a hit-, az élet- és az egyházi közösség megtalálásában és építésében segítse a résztvevőket.

Néhány tucat lelkes fiatal felnőtt, akik napjaink online felszínességében éheznek a személyes találkozásokra; egy hiteles pap, aki fáradhatatlanul munkálkodik a családokért és a közösségekért; a *Szentírás* életet adó szavai; közös imádság a taizéi lelkiség magával ragadó módján – talán ez lehet a fiatal felnőttek fórumának receptje.

A fórum alkalmain keresztül a pécsi főpásztor azokat a fiatal felnőtteket szólítja meg, akiknek az élethelyzete speciális: még nem alapítottak családot, ezért napjaink digitális világában éheznek a valódi, személyes és értéktérítő emberi találkozásokra, kapcsolatokra és közösségekre.

A résztvevőket az a kérdés is foglalkoztatta, hogyan ismerhető fel Isten hangja személyes életünkben a mai világ Istentől elfordult zajában. A püspök az őszötvetségi Sámuel próféta Istennek adott válaszáat hívta segítségül: „Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád!” (1Sám 3,9) – rávilágítva, hogy a lelki csend, a figyelem és a nyitottság a kulcs a párbeszédhez.

A beszélgetés során kimeríthetetlen forrásnak bizonyult a női és férfi identitás megélésének kérdése, valamint az ezekhez kapcsolódó lehetőségek és korlátok vizsgálata mind a magánéletben, mind az Egyház közösségein belül. A résztvevők válaszokat kerestek arra, hogyan élhetik meg saját szerepeiket és küldetésüket az Egyház keretei között.

Felföldi László pécsi megyéspüspök 2025 novemberében kezdeményezte a 25–45 éves, családot még nem alapított fiatal felnőtteket megszólító találkozók megtartását a Pécsi Egyházmegye két nagyvárosában. A fiatal felnőttek fórumát, röviden FFF-et Szekszárdon és Pécsen rendezik meg az első évadban, három-három alkalommal.

A tapasztalatok azt mutatják, hogy a megszólítottak körében van igény a találkozók folytatására. Így a főpásztor szándéka szerint az idén 5. évadba lépett férfitalálkozók mintájára a fiatal felnőttek fóruma sem ér véget tavasszal – a következő évadban biztosan várható a folytatás.

(A fiatal felnőttek fórumának következő időpontjai és helyszínei: Szekszárd, Kolping Iskola (Szekszárd, Pázmány tér 4.) január 29., 19–21 óra, március 19., 19–21 óra; Pécs, Magtár Látogatóközpont (Pécs, Dóm tér 6.) március 12., 19–21 óra)

Forrás és fotó: Pécsi Egyházmegye

Lelki élet a rohanásban?

Riesz Domonkos atya volt a Café Francesco vendége

A Café Francesco legutóbbi, január 27-i podcastjában Riesz Domonkos atya beszélt a napjainkra szinte általánossá vált rohanós élettempónak a lelki életünkre gyakorolt hatásáról.

Riesz Domonkos (Doma atya) a Café Francesco nyilvános beszélgetésén a témával kapcsolatban először is tisztázta: nem azzal van baj, ha valamit lendületesen csinálunk. „Számomra is komfortos, ha pörög az élet, a rohanásban azonban ott van a hajszoltság érzése, az, hogy muszáj mennem, miközben kevés az időm, és kevés a képességem is arra, hogy az egyre

gyorsabb ütemben megválaszolandó kihívásokra reagáljak, hogy jól döntsek. Külső nyomást érzek, teljesítménykényszer, legyen szó tanulásról, munkáról, bármiféle teendőről. Lehet, hogy ez a rohanás nem is az időbeosztásunkkal van kapcsolatban, hanem a szívünk problémája: azt gondoljuk, akkor vagyunk szerethetők, ha jól teljesítünk, pedig a szerethetőségünk alapvetőbb, a létünkéből fakad.”

A szeretetnek idő kell

Doma atya megvallotta, neki is vannak rohanós napjai, és azt tapasztalja, hogy a felpörgetett tempó a személyes találkozások mélységének

rovására megy: „olyankor vagyok a legkevésbé jelen a másik ember számára, türelmetlen vagyok, figyelmetlen vagy goromba”. A rohanás megakadályoz minket abban, hogy a bennünk lévő értékeket kibontakoztathassuk, akadályoz a szeretetben: „figyeljük meg, mindegyik szeretetnyelv működéséhez idő kell!” – tette hozzá Riesz Domonkos. „Jó hír, hogy ha Jézus életmódját követjük, választ kaphatunk arra, mit kezdjünk a rohanásunkkal. Jézusnak elég fontos feladata, hivatása volt, de nem feszélyezték a tennivalók, az sem zavarta, ha nem tudott minden beteget meggyógyítani.”

Doma atya a következőkben négy módszert ajánlott a lelassulásra John Mark Comer lelkész, író *Könyörtelen leszámolás a rohanással* című könyve alapján. Az első tanács az, hogy naponta legyen egy kis csendünk, egyedülletünk, amikor Istennel lehetünk az imában (ahogy Jézus az Atyával való kapcsolatában). A másik, hogy szakítsunk ki egy napot a hétből arra, hogy együtt legyünk egymással az Úrban; ilyenkor azzal foglalkozunk, ami feltölt minket, ami gazdagít bennünket. A *Teremtés* könyvében olvassuk, hogy az Úr a hetedik napot is megáldja, tehát a pihenőnap is termékeny lehet. A harmadik tanács az egyszerűség. Igyekezzünk egyszerűségben élni, ami persze nem jelent igénytelenséget! A negyedik pedig a lassítás. Mindenki tudja, hogy életének mely területén kell alkalmaznia ez utóbbit.

Az est további részében sok szó esett az imádságról. Doma atya elmondta, ha nap mint nap megéljük a minőségi időt Istennel (mindenki

maga tudja, hogy mennyi ez, az is jó, ha éppen csak egy negyedóra, bár az időtartam mindig növelhető), megszületik bennünk a vágy, hogy napközben is legyünk vele. Visszatérhetünk a jelenlétebe például a néhány perces megállásaink során, a villamosra, buszra várva – a mobilozás helyett –, vagy éppen étkezés után, mosogatás közben.

Csak mondjuk a magunkét?

Az első javaslattal kapcsolatban Doma atya rámutatott: amikor elcsendesedésre vágyunk, érdemes ráhangolódni, felkészíteni rá a lelkünket, mert a nagy pörgésből nehéz alámerülni a csendbe. „Eldönthetem például, hogy már nem nézek meg újabb üzeneteket a telefonomon, mert Istennel szeretnék találkozni. Az imába való megérkezésben segíthet a zene, és van, aki szívesebben imádkozik a természetben. Segít az őszinteség is, az, ha megfogalmazom, milyen érzések vannak bennem, és az Úr elé viszem őket.” Természetesen egy-egy lelkigyakorlat jó alkalom az elmélyülésre, és a nagybőjt megfelelő időszak lehet erre. Doma atya arról is beszélt, hogy a rohanós életvitel miatt néha úgy érezhetjük, Isten nem szól hozzánk. Az Úr közelségének hiányérzete abból is fakadhat, hogy nem figyelünk rá, csak „mondjuk a magunkét”. Időt kell adnunk Istennek, ha valóban várjuk tőle a választ.

„Az is lehet, hogy az életem nem jó irányba tart: talán szakítok időt az imára, de amit az Úr mond, arra nemet mondok a tetteimmel. Talán el kell mennem gyónni. De lehet, hogy nem rajtam múlik ennek a hiánynak a megta-

pasztalása, olyankor a kitartás, a hűség segít. És lehetek őszinte, megkérdéshetem, miért nem válaszol az Úr, és azután időt adhatok neki arra, hogy megmutassa, mit akar. Egy ilyen válasz nélküli csend olykor valami nagy kegyelemnek, ajándéknak az előszele, előkészítése a szívünkben” – mondta.

Teret adni Istennek

Doma atya leszögezte: „Az imádságot nem én »csinálom«, csak teret adok Istennek, ő az, aki csodákat tud tenni az életemben. Ne a saját teljesítményünkre figyeljünk, mert az kiegészítéshez vezethet!” Az előadó arról is beszélt, hogy érdemes lelki naplót vezetni, mert így építeni tudunk a korábbi élményekre, találkozásokra, tapasztalatokra. „Lelki táplálékká válhat egy ilyen napló. Kirajzolódik belőle az életem iránya.”

A szerzetesi hagyományból ismert, de bárki megélheti, hogy este, a nap zárásaként Isten csendjébe érkezik, és ebből a csendből indítja a másnap reggelt. Elalvás előtt érdemes letenni a mobilt, és nem is kell azonnal a „kütyüvel” kezdenünk a napot. Őrizzük az imaidőnket! – tanácsolta Doma atya. Majd hozzátette: aki a házasságra, családra kapott hivatást, annak az élete éppúgy szüntelen imádsággá válhat, ha Isten szeretetére, meghívására adott válaszként éli meg azt: ima lehet a vizsgálás, egy házastársi séta, a gyermekekkel töltött idő is...

„Zajok” az imában

A Café Franciscóban a jelenlévők kérdéseket tehettek fel Doma atyának, ő pedig a lelki élet elmélyítéséhez könyveket is ajánlott, köztük

Johannes Hartl műveit, a karmelitáktól Ruth Burrows *Az imaélet lényegéről* című kötetét, valamint jezsuita lelkiségi írásokat. Egy kérdésre válaszolva a belső csend megteremtéséről, annak nehézségeiről is beszélt: Amikor ima közben a teendőim vagy konfliktusos helyzetek jutnak eszembe, akkor segít, ha egy cetlire feljegyzem őket, így aztán tudok másra is figyelni. De van, amikor vissza-visszatérnek ezek a „zajok”. Szalézi Szent Ferenc azt mondja erre, ha egész életünkben mást sem teszünk, mint hogy el-elkalandozó szívünket mindig visszatérítjük Isten jelenlétebe, már megérté élni. Szent Ignác pedig azt tanácsolja: Isten jelenlétében ültessük magunk mellé a zavaró gondolatainkat, mintha egy tábornagy köré telepednénk, és figyeljünk az Úrra, aki maga a tűz. S ha mindez nem megy, akkor se csüggedjünk – majd legközelebb sikerül. Hívjuk segítségül a Szentlelket!

Körössy László
Fotó: Merényi Zita

Hogyan védjük meg gyermekeinket a digitális térben?

Gyermekvédelem a digitális térben témában az Újhatvani Római Katolikus Általános Iskola szervezett konferenciát, amelyen közel kétszázan voltak jelen – adta hírül a Váci Egyházmegye január 26-án. Többek között az egyházmegye Szent Mihály Intézményfenntartójának (SZEMI) főigazgatója, Puskás Balázs, valamint az intézmény szakmai tanácsadói tartottak figyelemfelhívó előadást.

„A jövőnk olyan lesz, mint a gyermekeink!” – ezzel a gondolattal nyitotta meg a konferenciát Horváth Richárd, Hatvan város polgármestere, a rendezvény fővédnöke. Csaknem egy év eltelt a SZEMI nagyböjti digitális detox kísérleti kutatása óta, amelynek eredményei nagyon jól megmutatták, hogy milyen fontos témakörrel van szó. Nem véletlen, hogy egyre több rendezvényen foglalkoznak a digitális tér veszélyeivel. Ezúttal az Újhatvani Római Katolikus Általános Iskola szervezett színvonalas konferenciát Hatvanban.

Az okoseszköz nem vezeti le a feszültséget

Elsőként Hal Melinda klinikai szakpszichológus világított rá többek között arra, hogy az utóbbi években mennyire megnőtt a gyermekpszichiátrián kezelt fiatalok száma, valamint kiemelte a digitális világnak a gyermekekre és családokra gyakorolt lelki következményeit. „Újra kellene tanulnunk, hogy a gyerek miként vezeti le a sok feszültséget. Sokszor inkább okoseszközt adunk neki, pedig ezáltal nem tudják levezetni a felgyülemlett feszültséget. Értékválságban szenvedünk szülőkként magunk is, amin nagyon jó lenne változtatni” – hangsúlyozta Hal Melinda.

Pörtl Ákos családbiztonsági szakértő tudományos alapokra építve, mégis közérthetően segített eligazodni a digitális világ gyermekeket érintő veszélyei között. Kiemelte a közösségi média és a mentális egészség kapcsolatát. 2010 után drasztikusan megnőtt a depressziós gyermekek száma. Ebben nagy szerepe van a közösségi média és az okostelefonok térhódításának.

Jelenleg egy kamaszgyereknél az átlag képernyőidő 8 óra 39 perc, ebből nagyjából öt órát tesz ki a közösségi média. A 8–12 éves korosztályban pedig 5 óra 33 perc a képernyőidő, amelyben benne van a sok tévénézés, természetesen ott is a YouTube-videók élveznek prioritást. Ma-napság a hétéves gyerekek 40 százalékának van okostelefonja. Sokan teszik fel a kérdést, hogy mikor adjunk a gyerek kezébe okostelefont. Erre van egy nagyon jó válasz, hogy „akkor, amikor nem bánja az ember, ha a gyermeke

pornográf tartalmat néz rajta...” – összegezte a legmegdöbbentőbb számokat Pörtl Ákos.

Az emberi idegrendszer fejlődése

Uzsalyiné Pécsi Rita neveléskutató bemutatta, hogy a digitális világ milyen hatással van a kialakulatlan idegrendszerre, és ennek milyen következményei vannak a nevelésre. „Nincs olyan mese, aminek az a vége, hogy »angyalom, eleget néztél tévét, ideje kikapcsolni«”. Az emberi idegrendszer 22–23 éves korig fejlődik, a fiúknál ez huszonöt éves korukig kitolódik. Hatalmas felelősségünk van szülőként, hogy mikor és mennyi időre engedjük az okoseszközök használatát gyermekeinknek. Fontos, hogy óvjuk a gyerekek figyelmét. A gondolkodó agyat kizárólag a megértett és átélt valóság fejleszti. Először a gondolkodó agynak kell kialakulnia. A virtuális kommunikáció túlsúlya esetén pedig az oxitocin elfogy, és így nem érdeklik majd az emberi kapcsolatok őket” – emelte ki a szakértő.

Pedagógusok és szülők szövetsége

A SZEMI főigazgatója, Puskás Balázs megosztotta a résztvevőkkel a digitális böjt tapasztalatait, az okoseszközök korlátozásának hatásait. „Leó pápa is alapvető célként tűzte ki, hogy a digitális kor hatásaival dolgozunk van nekünk is. Ez számunkra szintén fontos hivatás” – fogalmazott. Majd beszámolt róla, hogy miként

alakult ki a digitális böjt gondolata, és milyen szabályokkal hozták létre. „Nagyon fegyelmezettek voltak a résztvevők. A mérés előtt 3,5–4 óras volt az átlag képernyőidő a diákok körében, amely átlagosan 95 percre csökkent le. Ezenkívül számos területen pozitív irányban változtak érzelmi szinten, társas kapcsolatokban, de a tanulásban is.”

Horváth Szilárd, a gödi Búzaszem Iskola igazgatója saját tapasztalatait osztotta meg, valamint iskolai modelljüket, melynek értelmében a gyerekek mindennapjaiból a digitális világot tudatosan kizárták. Ez a digitális detox a szülők és a pedagógusok együttműködésében, szövetségkötésében valósul meg. „A túlzott digitális eszköz-használat következtében korábban érkezik a szellemi leépülés a fiatalok számára, illetve a mozgás hiánya miatt nem lesz olyan a csontsűrűségük, és könnyebben alakul ki például csonttörés. Nagyon fontos, hogy az iskolában úgy neveljük a gyerekeket, hogy legyen megoldási stratégiájuk a problémáikra. Mi nem tiltjuk a gyerekek számára az okoseszközöket, hanem nincs is a kezükben, így teljesen máshogy állnak ezekhez, mint kortársaik. Tapasztalataink szerint nagyjából két évvel tovább tudnak gyerekek maradni a búzaszemes diákok.”

**Forrás és fotó: SZEMI/
Váci Főegyházmegye**

A férfi és a nő, a házasság és a család értéke

Podcastsorozat Székely János püspökkel

A Magyar Katolikus Egyház *A szeretet dallama* címmel indított podcastsorozatot, melyben Székely János szombathelyi megyéspüspökkel, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) elnökével beszélgetnek aktuális témákról. A kéthetente elhangzó adások műsorvezetője Kuzmányi István állandó diakónus, a *Magyar Kurír* főszerkesztője.

A podcastsorozat hetedik adásában Székely János püspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) elnöke az ember, a férfi és a nő, a család értékét, méltóságának kérdéskörét járta körül. A főpásztor többek között bemutatta a *Szentírás* tanítását az emberről, mit jelent, hogy Isten a saját kép-

mására teremti őt, hogy férfinak és nőnek alkotja meg. Majd rámutatott az *Ószövetség* családfelfogására, Jézus kánai menyegzőn való részvételére és Szent Pál gazdag hasonlatára a házasság kapcsán.

A püspök megosztotta emlékeit édesanyja és édesapja kapcsolatáról, és arról is beszélt, mit lehet és kell megtenni, ha egy család, különösen a házasság viharba kerül, miben és hogyan tud segíteni az Egyház. Végül Székely János két, oltárra emelt házaspár, Boldog Luigi és Maria Beltrame Quattrocchi, illetve Szent Louis és Zelig Martin példájáról is beszélt. A *szerelem dallama* podcast hetedik adását január 28-án, szerdán 7 órakor adta közre az MKPK Sajtóirodája; elérhető a Magyar Katolikus Egyház YouTube- és Spotify-csatornáján.

Fotó: Lambert Áttila

Az adás a Magyar Katolikus Rádió stúdiójában készült. A rádióban a podcast január 28-án, szerdán 11 órától hallgatható meg. A következő résszel február 11-én, szerdán jelentkezünk – témája az élet szentsége és méltósága az emberi élet kezdetén. A korábbi adások visszanezhetők és -hallgathatók a Magyar Katolikus Egyház YouTube- és Spotify-csatornáján.

Bárka, Olajfa, Bárány, Galamb

Az MKPK elnöke megáldotta Szombathely új katolikus bölcsődéjét

Székely János szombathelyi megyéspüspök, az MKPK elnöke január 26-án megáldotta a Szombathelyi Egyházmegye új, négy csoportszobás, negyvennyolc kisgyermek ellátására alkalmas Bárka Katolikus Bölcsődéjét, amely Szombathelyen, a Középhegyi úton található.

„Imádkozunk azért, hogy itt mindig békesség, derű, öröm, nagy-

lelkűség, szeretet, jóság, egészség lakjon! Gondoljunk arra, hogy Jézus is volt kicsi gyermek. Ő is játszott, szaladgált a többi gyermekkel együtt, örült az életnek: ámulattal nézte a felhőket, a madarakat, szerette az édesanyját. Valóságos emberré lett az Isten, a bűnt kivéve – mondta Székely János püspök a bölcsőde megáldása alkalmából. – A kicsi Jézus nem veszekedett, nem volt önző, nem volt keserű, benne Isten jósága jelent meg a Földön.

Azért imádkozunk, hogy az ide járó pici gyermekek tanuljanak Jézustól, legyenek hozzá hasonlóak! Tanulják tőle a nagylelkűséget, a másik ember elfogadását, szülei szeretetét.” A főpásztor ezután beszélt a bölcsőde egyes csoportjairól is. A Bárka csoportban a gyerekek gondolhatnak Noé bárkájára, ahol az emberek és állatok békességben éltek. Itt olyan volt a világ, amilyennek Isten megálmodta. Az Olajfa csoportban a gyermekek gondolhatnak az olajfára, amelyben nagy életerő van. Képes éveket kibírni víz nélkül, aztán egy nagy eső után újjáéled. Itt a gyermekek megtanulhatják a reményt, az örömet; meglátni Istent, a jót minden helyzetben és minden emberben. A Galamb csoportban a gyerekek gondolhatnak Noé galambjára is, amely a vízőzön elmúltával olajfát vitt a bárkába.

De gondolhatnak a Szentlélekre is, amely galamb képében leszállt Jézusra, miután megkeresztelkedett. Lakjon a gyermekek szívében is a Szentlélek, Isten tüze, az Ő szeretete és fénye. A Bárány csoportban a gyerekek gondolhatnak az állat szelídségére, amely nem tiltakozik akkor sem, ha nyírják. De utal a bárány Jézusra is, az ő keresztáldozatára. A gyermekek megtanulhatják a szelídséget, az áldozatvállalást, a türelmet.”

Székely János szombathelyi megyéspüspök megáldotta az épületet, majd elvágta a nemzeti színű szalagot. Ezt követően végiglátogatta a csoportszobákat, ahol megáldotta a gyermekeket és az óvodapedagógusokat. Isten áldását kérte az itt zajló nevelő munkára és az életükre.

Forrás és fotó:
Szombathelyi Egyházmegye

Nem lettem pap, mégis Istent szolgálom

Beszélgetés Kavalecz Imre MÁV-szóvivővel, a Szent István-bazilika ministránsával

Kavalecz Imre kommunikációs szakértő, a Mávinform korábbi szóvivője 1984-től adott tájékoztatást az aktuális vasúti helyzetről egészen 2025. december 17-éig: aktív szolgálatának utolsó munkanapján élőben mondta el a Mávinform híreit a Magyar Katolikus Rádióban. A vasút szolgálatáért díj arany fokozatának birtokosa. Szóvivői hivatása mellett harminchat éve ministrál a budapesti Szent István-bazilikában. Az angyalföldi Kávészünet kávézóban beszélgettünk.

– Hogyan alakult az élete 1984 tavaszáig, amikor is létrejött a Mávinform, amelynek alapító tagja lett?

– Szikszón születtem 1958 novemberében. Édesapám a vasútnál dolgozott, édesanyám háztartásbeli volt, nevelte a húgomat és engem. Szikszó Borsod-Abaúj-Zemplén vármegyében található, valamivel több mint ötezer lakosú kisváros, Miskolctól tizenöt kilométerre. Nagyon szép hely. Itt jártam általános iskolába; szívesen emlékszem vissza a tanáraimra, barátaimra, rokonaimra. A szüleim és a nagyszüleim is mélyen hívő katolikusok voltak, vallásos szellemben neveltek bennünket. Hittanra is jártam. Abban az időben csak a templomban volt hitoktatás. Az általános iskolában a tanáraim valahogy megtudták, hogy hittanra járok. Emiatt csak négyest kaptam magatartásból. Édesanyám megkérdezte az osztályfőnököt, mi a baj Imrével, ő pedig azt válaszolta: megsúgom, nincs vele baj, csak az, hogy hittanra jár. Ám ez nem riasztott el, azután is jártam, nagyon jó papok tanítottak bennünket.

– Nem vetődött fel Önben, hogy pap legyen?

– De igen, méghozzá nagyon korán, hatodikos-hetedikes koromban. A szüleimmel úgy terveztük, hogy a győri bencés gimnáziumba jelentkezem majd, mert a második-unokatestvérem is odajárt. Hetedikes koromban el is utaztam hozzá Győrbe, végigvezetett a városban, néhány tanárának is bemutatott. Ő nem akart pap lenni, érettségi után a szikszói vasútállomásra került. Rendszeresen hordtam neki az ebédet a Babetta motoromon. Amíg ő ebédelt, én a vonatokat figyeltem. Ez nagyon megragadott, „megcsapott a mozdony füstje”. Ezért aztán végül nem a győri bencésekhez jelentkeztem, hanem Miskolcra, a vasútforgalmi szakközépiskolába. Ott is érettségiztem 1977-ben. Azután pedig a vasútnál dolgoztam Felsőzsolcán, Tárnokon, Miskolcon és Szerencsen, különböző beosztásokban, forgalmi szolgálattevőként, forgalomirányítóként. Elvégeztem a tisztképzőt is, egy darabig állomásfőnök voltam, majd oktató tiszt Szerencsen.

– Elérkeztünk 1984-ig, amikor megalálta a mávinformos munka. Hogyan történt ez?

– A rendszer bevezetéséről 1984 tavaszán döntött a MÁV vezérigazgatósága. A cél az volt, hogy a Főinform és az Útinform mintájára a Mávinform a médián – az MTI-n, a Magyar Rádió, a Magyar Televízió, az újságokon és később a képiújságon – keresztül gyorsan és hatékonyan juttassa el a lakossághoz az utazást érintő friss híreket. A végző szót Bajusz Rezső, a vasúttársaság vezérigazgatója mondta ki.

– Ha jól tudom, ez Európában egyedülálló kezdeményezés volt akkoriban.

– Így van. Egyedül az olaszoknál volt valami hasonló, vasútrádiót és -tévét működtettek, de ők egyéb információkat is megosztottak a hallgatókkal, nézőkkel. A Mávinform csapata kezdetben három főből állt: Benik Zsuzsa a MÁV kereskedelmi vonaláról érkezett, Varsányi Antal a társaság forgalmi területéről, én pedig a szerencsi vasúti főnökségtől. Többen is érdeklődtek a munka iránt: amikor a MÁV-on belül meghírdették a mávinformos pozíciókat, harminc-negyven ember jelentkezett. Közülük választottak ki háromunkat. Nekünk kellett kitalálnunk a tájékoztatás konkrét témáit is, hiszen nem volt előttünk minta. A Mávinform 1984. július 1-jétől naponta tizenegyszer jelentkezett be a rádióban – ebből háromszor a *Reggeli krónika* című adásban –, valamint reggel 9-től este 9-ig kétóránként közölte a friss vasúti híreket. Az utazók így hozzájuthattak az őket érintő legfontosabb információkhoz. Értesülhettek a balesetek miatti késésekről, a vágányzárak miatti vonatpótlásokról, a menetrendváltozásokról.

– Több mint negyven éven át dolgozott a Mávinformban mint alapító tag. Mondhatjuk, hogy Ön volt a MÁV hangja és arca. Mikor lett szóvivő?

– A Mávinform mindig a sajtóhoz tartozott, a kommunikációs területhez. Több mint negyven évig voltam mávinformos, aztán 2003-ban új vezetőség érkezett, és ők felvetették, hogy kellene a MÁV-nak egy szóvivő. Jól ismerték az

addigi tevékenységemet. Bemondtam híreket a Kossuth rádióban és az egri Katolikus Rádióban is. Így rám esett a választás. 2004-től 2009-ig szóvivő, majd sajtófőnök is voltam. A szóvivőség nagy kihívást jelentett, mert a MÁV-nak addig nem volt még szóvivője. Mindent meg kellett tanulnom.

– Milyen feladatai voltak?

– Elsősorban a médiát kellett tájékoztatunk. Sajtótájékoztatón tartottunk menetrendváltozásokról, a tarifarendszer esetleges átalakításáról, vasútbiztonságról. Mivel sok baleset történt a vasúti sorompóknál, a Biztonsági Igazgatósággal kampányfilmet készítettünk, melyben felhívtuk a figyelmet a veszélyekre. Akkoriban több kereskedelmi tévé is beindult, előfordult, hogy hetente kétszer-háromszor szerepeltem a híradókban. Sajnos legtöbbször a vasúti átjáróknál történt balesetekről, vezetékszakadásról vagy a szélsőséges időjárás okozta problémákról adtam tájékoztatást. Soha nem felejttem el, hogy 1987-ben, amikor még az ideinél is keményebb volt a tél, hetvenkét órán keresztül talpon voltam, alvás nélkül. Akkor egyébként már külsős riporterként dolgoztam a Magyar Rádióban.

– Gondolom, riporterként interjúkat is készített...

– Igen. Rendszeresen dolgoztam a *Napközben* című műsorban, amelynek Petress István volt a szerkesztője, később pedig Steffka István. Először csak a közlekedéssel kapcsolatban készítettem riportokat – vasút, Volán, egyebek –, később pedig már az élet minden területéről. Beletanultam.

– Egy szóvivőnek artikuláltan, jól érthetően kell beszélnie. Önnek ezzel soha nem volt gondja. Kitől tanult meg szépen beszélni? Szereti például a verseket?

– A középiskolában kiváló magyar- és történelemtanárunk volt, megszerettette velünk a versolvasást. Otthon mindig hangosan tanultam, a verseket is. Szerettem a költészetet. A mávinformosoknak természetesen meg kellett tanulniuk a helyes artikulációt ahhoz, hogy a médiában beszélhessenek. Ezért beiskoláztak bennünket, három hónapon keresztül hetente egyszer foglalkozott velünk Fischer Sándor, aki a Színház- és Filmművészeti Főiskolán oktatott; a rádiósokat és a televíziósokat is ő tanította a szép, érthető kiejtésre. A rádió mikrofonbizottsága előtt kellett vizsgáznunk a mikrofonengedély megszerzéséért. Mindhármunknak sikerült. Tanulás céljából egyébként gyakran hallgattam a híres bemondókat, Bózsöny Feri bácsit, Szalóczy Pált, Horváth Lajost. Amikor 1980-ban Budapestre jártam a tisztképzőbe, néhány barátommal gyakran elmentünk a régi Nemzeti Színházba, a Hevesi Sándor térre, csodáltuk a nagy színészek, Sinkovits Imre, Kállai Ferenc, Major

Tamás, Gobbi Hilda, Váradi Hédi játékát. Sinkovits Imrét személyesen is ismertem. Gyönyörűen mondta a verseket, hál' Istennek, ezek még ma is meghallgathatók.

– Vannak kedvenc költői?

– A legjobban Vörösmarty Mihályt szeretem, különösen a *Gondolatok a könyvtárban* című költeményét. Ez a vers minden kor minden embere számára megfogalmazza az élet célját: „Mi dolgunk a világon? küzdeni / Erőnk szerint a legnemesbékért.” Ne csak tengjünk a világban cél nélkül, hanem hozzuk ki magunkból a legjobbat, mindenki a maga területén.

– Harminchat éve ministrál a budapesti Szent István-bazilikában. Mi ennek a története?

– Megkaptam a hit kegyelmét, s azt is nyugodtan mondhatom: a Jóisten a tenyerén hordoz engem. Említettem, hogy kamasz koromban pap akartam lenni, de végül nem lettem. 1991-ben azonban elkezdtem a Pázmány Péter Katolikus Egyetem teológia szakát, levelező tagozaton. Olyan tanárok tanítottak, mint Bolberitz Pál, Rózsa Huba, Tarjányi Béla. És persze Erdő Péter bíboros, prímás, aki

mellett sokszor ministráltam már a főpapi szentmiséken. 2000-ben diplomáztam. Gyermekkoromban Isten azt mondta: na jól van, legyél vasutas. Évtizedekkel később pedig így szólt hozzám: bár nem lettél pap, mégis, végezd el a katolikus egyetemet, mert hasznosítani fogod az ott tanultakat. A kérdésére válaszolva, mert ez is a történethez tartozik: 1975-ben a gimnáziumi osztállyal feljöttünk Pestre, és megtekintettük a bazilikát is. Leültem az első padba, imádkoztam. Közben fölnéztem a főoltárra, és megcsodáltam a két méter magas, carrarai márványból készült Szent István-szobrot. Felsőhajtottam: Istenem, milyen jó lenne egyszer imádkozni itt! Később, 1989–1990-ben, a rendszerváltozás kezdetén rádióriporterként jártam a bazilikában. Akkoriban végezték a templombelső felújítását. Szabó Géza kanonok atyát kerestem. Leültünk a kilencvenhat méter magas kupolában, és beszélgettünk. Géza atya úgy vált el tőlem, hogy azt mondta: nagyon jó volt a beszélgetés, köszöni, szeretettel várnak a misén is. Ez húsvét előtt történt. A feltámadás ünnepén már ott voltam a szentélyben, de még csak civilként. Ezután rendszere-

sen részt vettem a hétköznapi esti hat órás miséken. Egyszer aztán elkezdtem ministrálni Földi Endre atyának. Géza atya pedig közölte: most már az ünnepi asszisztenciában is várnának.

Ki kell emelnem Máté Istvánt, ő volt a főceremoniárius akkor. Bevett a bazilika asszisztenciájába. Azóta ott vagyok, immár harminchat éve. Áldott emlékü Szabó Géza atya nagyon jó ember, valódi pap, lelki-gondozó volt, szerettük. Mindenkihez volt egy jó szava. A hitéletem a bazilikában teljesedett ki. Sok papnak, főpásztornak ministráltam, mindenkiről csak a legjobbat tudom mondani. Mindegyikük elismerte, és ma is elismeri a mi kis csapatunk – általában tizen vagyunk – oltárszolgálatát. Hálát adok a Jóistennek, hogy megkaptam ezt a kegyelmet az életemben, és oltárszolgálatot végezhetek Budapest főtemplomában, az esztergomi bazilika társszékesegyházában. A középiskolai óhajom-sóhajom felszállt a mennybe. Ha kerülő utakon is, de végül mégiscsak az Egyházat, Istent szolgálom. Ezért vallom, hogy Isten a tenyerén hordoz engem.

Bodnár Dániel

Fotó: Lambert Attila

Megújult a plébánia Nyírteleken

Ünnepi eseménynek adott otthont a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegyéhez tartozó Nyírtelek január 25-én, amikor Palánki Ferenc megyéspüspök hálaadó szentmise keretében megáldotta a megújult helyi plébániaépületet. A hívek

nagy számban gyűltek össze, hogy együtt adjanak hálát a közösség életében mérföldkőnek számító beruházásért. A főként helybéli vállalkozók és szakemberek munkája révén tetőcserére és egy közösségi tér kialakítására került

sor. Kiss Tibor plébános köszönőbeszédében kifejtette, hogy a plébánia nem csupán épület, hanem a találkozás, az imádság és a szolgálat helye. Kiemelte, hogy a megáldott falak között a jövőben is erősödhet a közösségi összetartozás, valamint a hit továbbadása a fiatalabb nemzedékeknek.

A szentmise zárásaként Palánki Ferenc püspök megáldotta a felújított plébánia épületét. Az ünnepi szentmisén részt vettek a helyi Szent Anna Katolikus Általános Iskola dolgozói és tanulói, a település országgyűlési képviselője, valamint mindazok, akik munkájukkal vagy támogatásukkal hozzájárultak a beruházás megvalósításához. A főpásztort a „Szent Anna-s” diákok

és a hívek nevében Bakó Bianka és Szabó Klaudia 6.b osztályos tanulók köszöntötték szavalatukkal. A liturgián az iskola énekkara szolgált Nagy György ének-zene tanár vezetésével.

Kántorné Kerülő Andrea
Fotó: Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye

Végső búcsút vettek Borsos József pálos szerzetestől

A pálos szerzetesközösség, a rokonság, a Váci Egyházmegye és a hívek január 21-én vettek végső búcsút Borsos János József atyától a márianosztrai Magyarok Nagyasszonya-bazilikában.

A gyászszertartást Marton Zsolt váci megyéspüspök vezette, a búcsúztatót Puskás Antal pálos tartományfőnök mondta. Szavai szerint József atya élete példa volt az Isten iránti odaadásra és a Krisztus-központú szolgálatra, mely egész papi és szerzetesi küldetését jellemezte. Burikné Moóri Tamara, Márianosztra polgármestere is méltatta József atyát, kiemelve a közösségért végzett fáradhatatlan szolgálatát.

A temetési szertartást követően Boldog Özséb tiszteletére ünnepi szentmisét mutatott be Tamás József nyugalmazott gyulafehérvári segédpüspök a pálos rendi és az egyházmegyes papok koncelebrálásával. A szentbeszédet Bíró László püspök mondta, aki a hit, a hűség és a közösség erejét hangsúlyozta, párhuzamot vonva Boldog Özséb és József atya élete között. Az ünnepi liturgia végén a pálos konfráterek közösen elmondott imában újítták meg fogadalmukat, ezzel fejezve ki mély lelki kapcsolódásukat a renدهz, valamint annak szellemi örökségéhez.

Forrás és fotó: Magyar Pálos Rend

Az orvoslás nem üzlet, hanem apostolkodás

Átadták a Boldog Batthyány-Strattmann László-díjakat Körmenden

Idén is Boldog Batthyány-Strattmann László menyeyi születésnapján, január 22-én adták át a róla elnevezett „A test és lélek orvosa” díjat Körmenden. Az elmúlt évekhez hasonlóan most is egy orvosnak és egy egészségügyben dolgozónak ítélte oda a kitüntetést a Szombathelyi Egyházmegye.

A 2026-os év díjazottjai Masát Péter csecsemő- és gyermekgyógyász, gyermekonkológus főorvos és Prímné Könyves Krisztina intenzív szakápoló lett. A szentmise kezdetén Fekete Szabolcs Benedek segédpüspök Boldog Batthyány-Strattmann László közbenjárását kérte, hogy

tisztán lássuk önmagunkat és hibáinkat, ezeket meg is bánjuk.

Szentbeszédében az értékvesztésről elmélkedett, arról a társadalmi jelenségről, amelyben élünk. Kihívás, hogy szembe menjünk az árral – mondta, amire a hitet és az emberi élet tiszteletét hozta fel példának. A hit kell ahhoz, hogy látványos dolgokat tegyen az Isten általunk. Az embert sokszor a hasznossága alapján ítélik meg, de ebben a tekintetben is szembe kell menni az árral. Az emberi élet a fogantatástól a haláláig óriási ajándék Isten szemében.

Az orvoslás nem üzlet, hanem apostolkodás – hangsúlyozta a püspök. – Vannak olyan orvosok, legyen értük hála, akik ha szükség van rájuk, ott maradnak a beteg mellett. Tisztelik az emberben az életet. Az értékvesztés folyamatából három tünetet emelt ki Fekete Szabolcs Benedek. Elsőként megállapította, hogy a mai társadalom gyakran kizárja Istent és a törvényeit; a második tünet az, hogy a társadalom egyre növekvő rétege a szenvedést értelmetlennek tartja; a harmadik pedig az elapátlanítás.

Zárógondolatában mindenkit arra buzdított a püspök, hogy merjenek úszni az árral

szemben, legyenek büszkéek arra, ha a mai világban elhalványult értékeket megélik. Hála és köszönet, hogy nem hagyják elveszni ezeket a kincseket. A szentmisén elhangzott Batthyány Ödön *Ave Mariája*. A záróáldás előtt Kiss László esperes-plébános és a püspök Boldog Batthyány-Strattmann László mielőbbi szentté avatásáért imádkoztak. Majd a plébános köszönetet mondott az egyházmegye vezetőinek, hogy a felújított templomban ünnepelhették idén a Boldog Herceg emléknapját.

Forrás és fotó:
Szombathelyi Egyházmegye

Élet

Egy bibliai szó rövid története (6. rész)

A Dallasban élő Lelóczky Gyula Donát ciszterci szerzetes írását folytatásban közöljük.

„Tudjuk ugyanis, hogy az egész természet együtt sóhajtozik és vajúdik” az emberrel, állítja Szent Pál (Róm 8,22). Ez a rombolás azóta is folyik. A gonoszság belépett az ember világába. Ember ember ellen harcolt, Isten ellen lázadt, az ember szívét Isten és ember iránti gyűlölet töltötte el. Ezt látjuk a *Bibliában*, Káin és Ábel történetétől kezdve mindvégig. Ezt jelenti a kiűzetés az Éden kertjéből. És ezt a tragédiát látjuk ismétlődni Madách Imre *Az ember tragédiája* című remekművének minden egyes színében.

Elképzeltük, hogy kedves gyermekeinek ezt a tébolyodott lázadását és önrontását tétlenül nézte volna Isten? Lemondott volna az emberekről megálmodott nagyszerű tervéről, hogy őket a szentháromságos isteni élet részeseivé tegye? Elképzeltük volna ez? Nem! Nem mondott le róla! Többször is szövetséget kötött

az emberrel annak reményében, hogy renitens teremtményei visszatérnek hozzá; ezt az első nagy kísérletet még szépséges szivárványával is megáldotta. Ám e szövetségek mind kártyavár módjára roskadtak össze. Egyre folytatódott az ember bűnös nyomorúsága, lázadó önimádása, a vétkek vétkekre halmozása.

Ekkor, hosszú évszázadok, évezredek után, egy arám férfival, Ábrahámmal és az ő utódaival Isten saját népet választott magának, egyet a sok nemzet közül, abban a reményben, hogy talán majd legalább ők visszatérnek, és hűek maradnak hozzá. De ez a próbálkozás sem járt sikerrel; ez a nép is belesüllyedt a bálványimádás pusztító mocsarába. Bár Isten kiváló vezetőket adott nekik, prófétákat támasztott, hogy visszavezesse őket a hozzá való hűségre, mindez hiábavalónak bizonyult. Végül is e népnek csak egy kis maradéka maradt hűséges Istenhez.

Ekkor Isten radikálisan merész lépésre szánta el magát. Saját Fiát, a Szentháromság második isteni személyét küldte el Izrael népéhez és az

egész emberiséghez, végső kísérletként. A megtestesülés misztériumában Isten Fia, a Názáreti Jézus személyében, maga Isten lett emberré, igaz Isten és teljes ember egy személyben. „Az idők teljességében” a Római Birodalom egyik eldugott zugában, Izrael tartomány Betlehem nevű városkájában, egy ártatlan fiatal lány, Szűz Mária végtelen anyai szeretetével és gondoskodásával Isten emberként megszületett, egy lett közülünk, egy az emberek között. Ez volt az ember teremtése óta a világtörténelem legnagyobb eseménye. A világot teremtő Isten része lett a világnak, amelyet teremtett. Azáltal, hogy Isten emberként belépett az anyagi világba, az egész hatalmas kozmoszt, de különösen is az emberi létet megszentelte, magasabb szintre emelte.

Mi is volt Isten e legradikálisabb lépésének célja? Mi végett történt ez a robbanásszerű isteni döntés? Mit akart Isten elérni azáltal, hogy Fia személyében a halhatatlan, teremtő Isten halandó emberként lépett a teremtett világba, eljött a mennyek dicsőségéből a „könnyek völgyébe”, „szolgai alakot öltve kifosztotta önmagát és hasonló lett az emberekhez” (Fil 2,7)? A cél az ember megváltása és megszentelése volt, kiemelni őt a bűnök világából, és ismét befogadni a maga isteni világába. Istennek ez a terve a húsvéti misztérium révén valósult meg.

Isten az embereken keresztül ajándékoz

Vesperással köszöntötték a nyolcvanéves Várszegi Asztrikot

Várszegi Asztrik emeritus pannonhalmi főapát 80. születésnapja alkalmából ünnepi vesperást tartott a pannonhalmi szerzetesközösség január 31-én a Szent Márton-bazilikában. A liturgián és az azt követő csendes ünnepségen Asztrik atyát a bencések mellett tisztelői, tanítványai és barátai – köztük Michael Wallace Banach érsek, apostoli nuncius és Sulyok Tamás köztársasági elnök – vették körbe szeretettel.

Az ünnepi liturgiát Mozart egy hitvalló szent püspök ünnepére írt vesperása kísérte, amely a Liszt Ferenc Kamarazenekar, a Schola Cantorum Budapestiensis és a StEfre kórus közreműködésével csendült fel a bazilikában, ezúttal a monostor és a templom fővédőszentje, Szent Márton tiszteletére. A zenekari vesperásba a gregorián antifónák éneklésével a szerzetesközösség és a vendégek kórusa is bekapcsolódott.

A lemondás nem szegényít, inkább jókedvűvé tesz

A liturgián Hortobágyi T. Cirill főapát a beszédében elmondta: „A szerzetesi jubileumnak van egy csendes derűje: tudjuk, hogy az idő múlik, de azt is, hogy nem rohan előlünk. Mi

több, bevár.” Szentbeszédét a főapát Szent Pál korintusiakhoz írt első levelének egy részletére építette, amely az olvasmányként hangzott el: „Senki ne dicsekedjék tehát emberekkel, hiszen minden a tiétek: Pál, Apolló, Kéfás, a világ, az élet, a halál, a jelenvalók, az eljövendők. Minden a tiétek! Ti viszont Krisztuséi vagytok, Krisztus pedig Istené.” (1Kor 3,21–23)

Mint mondta, az apostol szavai, miszerint „minden a tiétek”, túlzónak is tűnhet, de megmutatkozik benne, hogy „azé lehet minden, aki nem ragaszkodik görcsösen semmihez.” A lemondás nem szegényít, inkább jókedvűvé tesz: „nem kell mindent kézben tartani”.

Szent Pál figyelmeztetése – „senki ne dicsekedjék tehát emberekkel” – pedig felszabadító megjegyzés. „A közösségben eltöltött élet arra nevel, hogy az élet értéke nem az egyéni teljesítményből, hanem az engedelmes ráhagyatkozásból, a hűséges kitartásból fakad.” Cirill atya hozzátette: az Egyház közössége nem teljesítményverseny, hanem ajándékközösség (...). Egy születésnapon pedig a személyhez kötődő hála születik bennünk, s ez annak felismerése, hogy „Isten az embereken keresztül ajándékoz”.

Az ünnepi vesperás alkalmából Szent István, Szent Márton, Szent Benedek és Szent Asztrik oltárra helyezett ereklyéire utalva a főapát kifejtette, hogy azok „nem a múlt múzeumi darabjai, hanem élő emlékeztetők”. Ők tudták, hogy „Isten ügye elsősorban nem a mi kreativitásunktól függ, és nem a mi ügyességunktől halad előre.” Szent Istvántól tanuljuk, hogy az országépítés lelki alapok nélkül szétesik. Szent Mártontól azt, hogy a kereszténység mindig konkrét irgalomban mérhető. „Nem elmélet, hanem odafordulás a másikkal.” A rendalapító Szent Benedek az imádság, a munka és az olvasás harmóniáját hagyta ránk. „Az állhatatos hűség – a helyhez és a közösséghez – ma is prófétai tanúságtétel egy nyugtalan világban.” Az első pannonhalmi apát, Szent Asztrik pedig a kezdetet jelenti, a gyökereket. „Azt a bátorságot, amellyel valaki nem önmagának, hanem a jelennek és a jövőnek él.”

„Nem fél a változástól, de nem is kapkod utána”

Hortobágyi Cirill rámutatott, hogy a bencés élet „nem fél a változástól, de nem is kapkod utána”. Szent Pál szavai – „Ti Krisztuséi vagytok” – pedig megóvnak minket attól, hogy túl komolyan vegyük a saját szere-

pünket. „Nem mi tartjuk fenn a világot. Ez az igazi jó hír. Aki ezt elfogadja, annak van ideje meghallgatni a másikat, Isten.”

A vesperást követően Sulyok Tamás mondott személyes köszöntőt Várszegi Asztrik tiszteletére, akit – ahogy fogalmazott – Isten kegyelme kiemelt helyre állított, megkülönböztetett pályát szánt neki. „A magas pozíciókban is megmaradt annak, aki volt: barát és testvér, kolléga és embertárs. Sem a szószék emelvénye, sem a hatalom ereje nem változtatta meg szavait, céljait és eszközeit. Semmilyen hatás nem homályosította el őszinteségét, nyíltszívűségét (...). Főapátsága idején a szerzetesrend és a gimnázium újra megerősödött, a monostor megújult, a hit mustármagjai termőre fordultak. Asztrik atya és a bencés atyák munkálkodása során Pannonhalmra újra a lélek és a tudomány szabad fellegvára lett.”

A köztársasági elnöki köszöntő után a szerzetesi ebédlőben folytatódott a visszafogott ünnepség. Itt Cirill főapát átadta elődjének a szerzetesközösség meglepetését. Egy különleges imádságos könyv volt ez, amelyet szerzetestársai írtak, és nyolcvanadik születésnapja alkalmából Asztrik atyának ajánlottak.

Az ünnepelt az ajándékozás után az őszinte hála szavaival fordult az egybegyűltektől. „Egyetlen szolgálat sem magányos vállalkozás. Ami elvégeztetni adatott, az mindig közösségben történt: testvérek, munkatársak, támogatók, barátok bizalmából, türelméből, segítségéből. Köszönöm mindannyiuknak, akik mellett álltak, bátorítottak, akár vitatkoztak velem, vagy csupán csendben hordozva segítettek. Sokszor többet tettek, mint észrevenni tudtam. Köszönöm a kritikákat is, s megkövetem azokat, akiket megbántottam.” Majd hozzátette, hálás azért is, mert a különböző szolgálataiban – szerzetesként, előljáróként, püspökként – mindig akadtak olyanok, akik emlékeztették arra, mi a lényeg. „Nem a szerep, hanem az ügy. Nem az ember, hanem az, akire utalnia, mutatnia kell.”

**Forrás: Pannonhalmi Főapátság
Fotó: Hajdú D. András**

HÍREK KÉPEKBEN

„Az istenkapcsolat háromszöge” modell – utak az imaélet elmélyítéséhez címmel tartottak központi rekollekciót a Veszprémi Főegyházmegye hitoktatói számára január 24-én a veszprémi Érseki Főiskolán, az egyházmegyei hitoktatási iroda szervezésében. A továbbképzés célja a katekéták lelki megújulásának segítése, valamint az imáságos élet elmélyítése volt. A lelkinapot Udvardy György érsek nyitotta meg. A főpásztor elmondta Jézus nélkül és ima nélkül kiégünk, ugyanakkor nem magányos küzdők vagyunk: életünk, szolgálatunk és tanítványaink története az Egyház közösségében zajlanak. A megújulása mindig folyamat a Szentlélekkel, nincs „előtte” és „utána” – mondta a veszprémi érsek. – A jövő Isten kezében van, és ahogyan személyes istenkapcsolatunk mélyül, úgy formálódik az Egyház jövője is.

Domaszék-Zöldfáson tartotta éves tanulmányi napjait a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) Ifjúsági Bizottsága január 20–22. között, a Szeged-Csanádi Egyházmegye látta vendégül őket. Az ifjúságpasztorációban szolgáló egyházmegyes és szerzetesrendi munkatársak találkozájának célja – a korábbi évek hagyományát követve – közös küldetésük egy-egy aktuális területének elmélyítése volt, lehetőséget adva a közös imáságra és a szakmai közösség erősítésére is. A 2026-os tanulmányi napok középpontjában a fiatalok mentális egészsége, valamint az ehhez kapcsolódó pasztorális és közösségépítő felelősség állt. A találkozó során a résztvevők közös imáságban hordozták a magyar fiatalokat, szolgálatukat és jövőjüket.

Nyolcvanéves
az
Új Ember

1945. augusztus 9-én jelent meg az Új Ember első száma. Lapunk nyolcvanéves fennállását ünneplve cikksorozatot indítottunk, válogatva az elmúlt évtizedek írásainak legjavából. Ezúttal az Új Ember 1977. február 20-i számából közlünk egy hírt, amely a keresztények egységét sürgető felhívást tartalmaz. A felhívást a tíz évvel ezelőtt szentté avatott Teréz anya és Roger testvér, a taizéi ökumenikus közösség alapítója közösen fogalmazták meg.

„Ne késleltessük a kiengesztelődést!”

Február 1-én fiatalok közreműködésével ökumenikus szertartást tartottak a zürichi székesegyházban. Jelen volt Sankt-Gallen püspöke és ott voltak a zürichi református egyház szinodális tanácsának képviselői. A szertartás során Roger Schütz testvér felolvasta azt a szöveget, amelyet Kalkuttában Teréz anyával együtt állított össze.

Hathetes ázsiai tartózkodása során Roger testvér három szöveget dolgozott ki. Az Isten népének szóló második levelet (azt december 5-én olvasták fel a párizsi Notre Dame székesegyházban), egy spanyol fiatalhoz szóló levelet (amelyet március 19-én tesznek közzé Madridban), valamint egy a kiengesztelődésről szóló felhívást. Ezt olvasta fel:

Miután 1976-ban két alkalommal találkoztunk, először Taizében, majd Kalkuttában, mindketten úgy érezzük, hogy a jelenlegi világ szenvedései választ követelnek tőlünk. Az emberiség iszonyú gyötrelmei láttán számunkra elviselhetlenné vált a keresztények közötti megosztottság. Mikor utasítjuk már el szétválasztottságunkat és szabadulunk meg az egymástól való félelemtől? Kinek használ az, ha azt kutatjuk – bármilyen vitás kérdéstről legyen is szó – hogy kinek van igaza és ki téved? Keresve a kiengesztelődést, mikor tanuljuk meg igazán azt, hogyan adjuk önmagunkból a legjobbat, és hogyan fogadjuk be azt, ami a másikban a legjobbat?

Mikor szeretjük már úgy egymást, ahogy Jézus szeret

minket? Hálát adunk neked, Jézus Krisztus, a katolikus egyházért, amely az Eucharisztia egyháza! Hálát adunk neked a protestáns egyházakért, amelyek az ige egyházai és állandóan evangéliumod erejére emlékeztetnek minket. Hálát adunk neked az ortodox egyházakért, amelyeket a hűség történelmük során gyakran a legnagyobb szeretetig vezetett. Krisztus, arra kérünk: adj erőt nekünk ahhoz, hogy felülmúljuk önmagunkat, és ne késleltessük tovább a kiengesztelődést abban az egyetlen közösségben, amelynek neve egyház, az emberiség helyettesíthetetlen kovásza.

Kalkuttai Teréz anya
taizéi Roger testvér

(M. K.)

IMAÓRA

Kútvolgyi Szűz Mária-engesztelő-kápolna: engesztelő virasztás hazánk lelki megújulásáért minden csütörtökön 20 órától pénteken 5 óráig az Oltárszentség előtt. Cím: Budapest XII., Galgóczy u. 49. (BKK: a Széll Kálmán térről a 128-as busszal a végállomásig, a Regőczy István térig.)

Az Örökimádás-templom (Budapest IX., Üllői út 75-77.) szentségimádási rendje: hétköznap 8 órától 18 óráig, vasárnap 12 órától 18 óráig. Minden csütörtökön a 17 órakor kezdődő imaórán, majd az azt követő szentmisén előre felvett miseszándékokért imádkoznak. Minden hónap első csütörtökén Erdő Péter bíboros celebrálásával papi és szerzetesi hivatalosokért, a másodikik a templom karitászcsoportjának szándékára, a harmadikon az imaládába elhelyezett szándékokért imádkoznak.

A Szent István-bazilika Máriakápolnájában (Budapest V., Szent István tér 1.) égi kérésre, huszonhat éve minden csütörtökön 20 órától péntek reggel 5 óráig engesztelő imavirasztást tartunk Magyarországon, a magyarság lelki megújulásáért. 21 órakor mindig más atya mutat be szentmisét a két legszentebb Szív szándékára. Mindenkit szeretettel várunk! Imádkozzunk együtt!

Elsőpénteki missziós konferenciabeszédek a magyar családokhoz a városmajori Jézus Szíve-templomban (Budapest XII., Csaba utca 5.). A 18 órakor kezdődő szentmisék után a kistemplomban beszélgetés az elhangzott homíliáról. Mindenkit szeretettel várunk. Bővebb információ: <https://www.varosmajoriplebania.hu/>

Elváltakért és egyedül maradtakért mutatnak be szentmisét minden hónap első keddjén 17 órakor a budapest-belvárosi Nagyboldogasszony-főplébánia-templomban (Budapest V., Március 15. tér 2.). A szentmise után tematikus beszélgetésre hívják a résztvevőket.

Szentmisét mutatnak be Mind-szent József bíboros boldoggá avatásáért a városmajori Jézus Szíve-templomban (Budapest XII., Csaba u. 5.) a következő napokon: február 6. péntek, március 6. péntek, április 7. kedd, május 6. szerda, június 6. szombat. A szentmisék 7 órakor kezdődnek.

LELKIGYAKORLAT

A Szent Gellért Lelkigyakorlatos Házban (Leányfalu, Mórész Zsigmond út 141.) március 5-én 16 órától 8-án 13 óráig NAGYBŐJTI lelkigyakorlat Osztie Zoltán atyával, március 12-én 18 órától 15-én 13 óráig Gál Péter atya lelkigyakorlata: „Belső gyógyulás és szabadulás különféle kötelékeinktől”. Március 18-án 18 órától 21-én 13 óráig Kovács Cs. Albert atya lelkigyakorlata: „Az imádság”. Elérhetőség: 06/26-383-212, 06/30-466-0749

MÉCS Napok az Eucharisztiaórl Budapest a Budatétényi Verbita Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban (Budapest XXII., Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.) március 13-15., péntek estétől vasárnap délutánig. Szeretettel várják minden érdeklődő jelentkezését találkozással az Oltárszentségben jelenlévő Krisztussal. A programot Mészáros Domonkos OP atya vezeti. Kedvezményes jelentkezési határidő: 2026. február 13., péntek; jelentkezési határidő: március 8., vasárnap. További információ: www.mecshonlap.hu

Bánatszelídítő. A halál közelségével és a gyász fájdalmának terhével küzdöknek, valamint a mindennapi veszteségeinket való továbblépéshez szeretnénk segítséget nyújtani gyászoló sorstársainknak, a lehetőségekhez mérten. **A Szent Anna Plébánián az első félévben szünetelnek a csoportos foglalkozások! A tavaszi Tahi Lelkinapok is elmaradnak!** Csoportos foglalkozások a Pasaréti Községi Házban (Budapest II., Pasaréti út 102. – a ferences templom bal oldalánál)

kétfeltele szerda délelőttönként 10 órától 11.30-ig, programvezető: Kovács Virág Kata FMM nővér. Időpontok: 2026. febr. 18.; márc. 4., 18.; ápr. 8.; 22.; máj. 6.; 20. . Elérhetőség: viragkata.anonima@gmail.com vagy 06/30-793-0435. Személyes elérhetőségek: kato.tegzes@gmail.com vagy 06/30-462-9272

„Sursum Corda” nagybőjti lelkigyakorlat kezdődik február 18-án, hamvazószórdán házaspárok számára, amely az „Exodus” és a „Fiat” inspirációjára indult a Schönstatt lelkeség szervezésében, nemcsak schönstatti házaspároknak. A lelkigyakorlatot a házaspár közös elhatározással együtt végzi. Jelentkezési határidő: 2026. február 14. Bővebb információ és jelentkezés: <https://csaladok.schoenstatt.hu/> Kérdés esetén elérhetőség: lelkigyakorlat@schoenstatt.hu

SZENTSÉGIMÁDÁS

A Mennysors ország előszobája – Gyógyulás címmel tartanak dicsőítő szentségimádást ismeret szavával, közbenjáró imával, gyónási lehetőséggel Budapest 2026. február 8-án, vasárnap 15-18 óra között az Avilai Nagy Szent Teréz-plébániatemplomban (Budapest VI., Szent Teréz u. 1.). Közbenjárók: Szent Ferenc Kisnővérei, valamint a közbenjárásban jártas civilek. Főszervező és zenei szolgálat: Imperfectum együttes. Társzervezők: Avilai Nagy Szent Teréz-plébániatemplom, Szent Ferenc Kisnővérei.

GÖRÖGKATOLIKUS SZERTARTÁS

Közös akathisztoszra várják a híveket a fővárosban. 2026-ban minden hónapban más templom vagy kápolna ad helyet az Istenszülő tiszteletére énekelt szertartásnak. Az akathisztosz az V. század végéről, a VI. század elejéről származó himnusz. Az elnevezés csupán annyit jelent, hogy „nem ülvé” kell végezni. Szövege 24 versszakból áll, s két részre osztható. Az első a Jézus gyermekségtörténetéhez kapcsolódó eseményeket mutatja be, a második pedig már a magának Szűz Máriának megadott tisztelet teológiai tartalmát mondja el. A fővárosban végzett szertartások célja az Isten-szülő tiszteletének minél mélyebb és gyakoribb megélése. Február 9.: Kispesti Görögkatolikus Parókia (Budapest XIX., Kossuth Lajos u. 10/a.). Március 21.: Csepeli Görögkatolikus

TÁRSKERESŐ

172/50 éves nő házastársat keres.
T.: 06/30-476-4099

RÉGISÉG

PAPÍR- ÉS FÉMPÉNZT, bélyeget, képeslapot, papírrégiséget és más régiségeket vásárolunk, illetve árverésre átvesszünk. Budapest VI., Andrassy út 16. T.: 06/1-266-4154. Nyitva: hétfő-szerda 10-17, csütörtök 10-19 óra.

SZOLGÁLTATÁS

FOGSOROK, hidak készítése, javítása, szükség esetén háznl is. T.: 06/1-213-5726

Parókia (Budapest XXI., Széchenyi István u. 50.). Április 13.: Budai Görögkatolikus Parókia (Budapest II., Fő u. 88.). A szertartás minden helyszínen 18.00 órakor kezdődik Kocsis Fülöp hajdúdorogi érsek-metropolita vezetésével. Bővebb információ: <https://hd.gorogkatolikus.hu>

FELVÉTELI

A Szent Atanáz Görögkatolikus Hittudományi Főiskola, Kelet-Magyarország egyetlen katolikus pedagógusképző felsőfokú intézménye a 2026/27-es tanévben felvételt hirdet a következő szakokra. Osztatlan képzések és alapszakok: teológia, hittanár-nevelőtanár, hittanár-nevelőtanár-közismereti szakos tanár, katolikus szociális munkás, katolikus közösségsszervező, kántor, katekétá-lelképásztori munkatárs. Mesterszakok: pasztorális tanácsadás és szervezőfejlesztés, összehasonlító vallástörténet-alkalmazott kulturális tanulmányok, keresztény egyház- és művelődéstörténet, rövid ciklusú hittanár-nevelőtanár, licencia. A jelentkezéseket szeretettel várják 2026. február 15-ig. További információk a <https://szentatanaz.hu/> oldalon, illetve a főiskola tanulmányi osztályán a 06/42-597-602 telefonszámon vagy a tanulmanyiugyek@szenatanaz.hu e-mail címen.

Az Apor Vilmos Katolikus Főiskola a 2026-os felsőoktatási felvételin tizenkét alap-, négy mesterszakot és egy egyedülálló felsőoktatási szakképzést kínál. Az alap- és mesterképzéseket, valamint a felsőoktatási szakképzést

KODÁLY ZOLTÁN-EMLEKMISE

A Cecília Egyesület és a Mátyás templom énekkarra szeretettel hívja a Kodály emlékmisére az egyházi kórusokat, énekeseket, a Tanár úr tiszteletét 2026. március 2-án este 6 órára. 17 órától helyszíni próbát tartunk a következő művekből: Kodály Zoltán: Magyar mise; Reminiscere introitus; Dies irae szekvencia (1-6 versek és Lacrimosa-tól végig); Intellege communio; Ego sum és In paradysum antifónák a Graduale Romanumból. A 18 órakor kezdődő emlékmisé Fekete Szabolcs Benedek püspök atya, az OMCE püspök elnöke mutatja be. Mindenkit szeretettel várunk.

Ujember

KATOLIKUS HETILAP

Kiadja a Magyar Kurír

Terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletág, előfizethető a kiadónál, a postán.

Nyomás: Virtuoz Kiadó és Nyomdaipari Kft.

Ügyvezető: Tolonics Gergely

ISSN 0133-1205

KÉZIRATOKAT NEM ÖRZÜNK MEG

ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.

LAPZÁRTA: 2026. február 2.

Főszerkesztő és felelős kiadó: Kuzmányi István

Lapszerkesztő: Baranyai Béla

Lapszerkesztő-helyettes: Körössy László

Szerkesztőség: Agónás Szonja, Bodnár Dániel, Fábán Attila, Gátas

Judit, Horogszegi-Lenhardt Erika, Hollósi Judit, Lambert Attila, Merényi

Zita, Mészáros Ákos, Nádudvari Dorottya, Pallós Tamás, Szalontai Anikó,

Székács István, Thullner Zsuzsanna, Trautwein Éva, Vámosy Erzsébet

Olvasószerkesztő: Koditek Bernadett

Korrektor: Szántó István • Tördelés: Kuzma Angéla

Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1068 Budapest, Városligeti fasor 42.

Postacím: 1406 Budapest, Pf.: 100 • Tel.: +36/1-317-3933

www.ujember.hu • e-mail: mk@katolikus.hu

Előfizetés, terjesztés: +36/1-235-0484; +36/1-633-3132; terjeszt@ujember.hu

Előfizetés megrendeléséhez kérjük, vegye fel a kapcsolatot kollégáinkkal a fenti elérhetőségek valamelyikén.

Egyéni egy példányos előfizetés belföldi negyedévre:

6180 Ft, fél évre: 12 360 Ft, egy évre: 24 720 Ft.

Magyar Kurír 10700732-68366180-51100005 (CIB Bank).

Könyvesbolt: 06/1-266-0845; konyvesbolt@ujember.hu

Médiaajánlat kérhető: 06/1-317-3933; hirdetes@ujember.hu

Közlemények, gyászjelentések, apróhirdetések feladása:

+36/1-317-3933; apohirdetes@ujember.hu;

<http://ujember.hu/apohirdetes-feladasa/>

állami ösztöndíjas és önköltséges, nap-pali és levelező formában is meghirdeti a főiskola. Többféle ösztöndíj-lehetőséget kínálnak hallgatóiknak, akik különböző mobilitási pályázattal, többek között az Erasmus+ programmal értékes külföldi tapasztalatot is szerezhhetnek. A szakok listáját az érdeklődők az avkf.hu-n és a felvi.hu-n találják meg, a jelentkezési határidő 2026. február 15.

A Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola várja a jelentkezőket a 2026-os nappali tagozatos képzéseire, valamint a szakirányú továbbképzésekre, tanfolyamokra is. Február 15-ig lehet jelentkezni a hittanár-nevelőtanár – közismereti szakos tanár (ELTE) képzésre a felvi.hu központi felvételi rendszeren keresztül és a főiskola belső felvételi rendszerében. Április 27-ig a főiskola belső felvételi rendszerében lehet jelentkezni az alábbi képzésekre: teológia, katekéta – lelkipásztori munkatárs, teológiai felkészítő modul (részismeret), hittanár-nevelőtanár osztatlan mesterképzés, hittanár-nevelőtanár osztott mesterképzés, lelkigondozó képzés (pasztorális tanácsadás és szervezettefejlesztés). Tanfolyamok a 2025/2026. tanév tavaszi félévére: ismerkedés az Antalrai fejlesztő művészetterapeuta képzés módszerével, jelentkezési határidő: február 7.; ismerkedés az Antalrai személyiségfejlesztő meseterápia alapjaival – saját elményű önismereti csoport, jelentkezési határidő: február 17.; nevelés irodalomterápiás eszközökkel, jelentkezési határidő: február 17.; zárandoktábor-vezető képzés, jelentkezési határidő: március 4., szerda éjféli.

FELHÍVÁS

Szegeden rendezik meg az egyházi gyűjtemények IX. Scriptorium Konferenciáját 2026. május 28-29-én. Az Országos Katolikus Gyűjteményi Központ, a Szeged-Csanádi Egyházmegye Gál Ferenc Egyetem és a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsész- és Társadalomtudományi Kara, valamint ELTE BTK Moravcsik Gyula Intézet tudományos tanácskozást szervez, amelynek középpontjában a kéziratosság, különösen az egyházi kéziratosság áll. A konferenciára azoknak a szakembereknek, kutatóknak a jelentkezését várjuk, akik olyan szövegekkel foglalkoznak, amelyek valamiképpen az egyházi kéziratosság fogalmához kapcsolódnak (kódexek, kéziratok művek, feljegyzések, kéziratok áhítati irodalom, kéziratok énekeskönyvek, tanári feljegyzések, de még a könyvtári állományban őrzött művek – főleg ősnymtatványokba vagy régi nyomtatványokba írt bejegyzések, margináliák, etc.), illetve témájuk valamely egyházi gyűjteményben őrzött kézirat. Szívesen látunk olyan előadókat is, akik elméleti, módszertani kérdéseket állítanak vizsgálódásuk középpontjába. Jelentkezni az előadás rövid (800-1000n) rezüméjével 2026. március 15-ig lehet, a következő e-mail-címen: 9.scriptorium@gmail.com. S

kérjük, hogy jelentkezésükkel egyben közöljék időbeosztási kívánságukat, s esetleges szállásigényüket, valamint aktuális affiliációjukat. Az előadások elfogadásáról programtervezet megküldésével tájékoztatjuk az előadásra jelentkezőket. Minden érdeklődőt hívnak és várnak a konferencia szervezői.

MEGHÍVÓ

A kommunizmus áldozatainak emléknapja alkalmából 25. alkalommal rendezik meg a Parma fidei – Hit pajzsa díjkiosztó ünnepséget, melynek idei kitüntetettje Reisz Pál OFM, ferences szerzetes, az esztergomi ferences gimnázium egykori tanára, igazgatója. A kitüntetést azoknak az élő egyházi személyeknek ítéljük oda, akik a kommunista diktatúra alatt is hűségesek maradtak hitükhöz, magyarságukhoz. A díj átadására február 21-én, szombaton, a 11 óras szentmisében kerül sor a Pesti Ferences Templomban (Budapest V., Ferenciek tere). Ünnepi beszédet tart Exc. Michael Wallace Banach memphisi címzetes érsek, apostoli nuncius, laudációt mond Sajgó Szabolcs SJ jezsuita szerzetes, jószolgálati nagykövet. A díj Miletics Katalin Janka éremművész alkotása. Mindenkit szeretettel hívnak és várnak.

GYÓNTATÁS

Többnyelvű szentgyónási lehetőség a pesti ferenceseknél. A budapest-belvárosi ferences templomban (Budapest V., Ferenciek tere) lehetőséget biztosítanak a gyónás szentségében való részesülésre azoknak is, akik Budapesten vagy akár Magyarországon más részén élnek, de nem beszélnek magyarul, akárcsak azoknak, akik turistaként látogatnak el hozzánk, vagy különböző nemzeti kisebbségekhez tartoznak.

KÉPZÉS

Zárandoktáborvezető-képzés indul a Magyarországi Szerzeteselőjárók Konferenciájának Irodája által irányított Zárandoktábor program keretében. Olyan keresztny pedagógusok, hitoktatók és közösségvezetők jelentkezését várjuk, akik akár már jövő nyáron szívesen vezetnék egyhetes ifjúsági zárandoktábor saját szervezésben 12–25 éves fiataloknak. Képzési időpontok: háromnapos online elméleti képzés: 2026. március 20–21. és 28., 9–18 óra. Egynapos terepgyakorlat április-június hónapokban, hétvégi napokon: Budapest – Hűvösvölgy / Pesthidegkút. Pedagógusok, figyelem! A képzés akkreditált pedagógus-továbbképzés, melynek elvégzéséért 45 kreditpont szerezhető. Nem pedagógus végzettség esetén felnőttképzési tanúsítvány jár. Jelentkezési határidő: március 4. Bővebb információk: zarandoktabor.hu

A BUDAPEST-KELENFÖLDI SZENT GELLÉRT PLÉBÁNIA EGYHÁZI FENNTARTÁSÚ URNATEMETŐJÉBEN URNAFÜLKÉK MEGVÁLTÁSÁT, valamint ZÁRTSZÓRÁSOS TEMETÉS LEHETŐSÉGÉT KÍNÁLJA.

Temetők minden nap 8–18 óráig látogatható.

Urnairoda nyitvatartása:
Hétfőtől péntekig: 9.30-tól 16.30-ig
Telefon: 1/203-8912;
E-mail: urnauroda@szgp.hu

Plébánia iroda nyitvatartása:
Hétfőtől péntekig: 9.30-tól 16.30-ig
Telefon: 1/203-8915;
E-mail: iroda@szgp.hu

Templomunk misarendje:
Vasárnap: 9.00, 11.00 és 18.00
Hétköznap: 7.00 és 17.00
Szombaton: 7.00 és 18.00

Cím: 1115 Budapest, Bartók Béla út 149.; Honlap: <https://szgp.hu>

MEDJUGORJEI ZARÁNDOKLAT

március 11-15. | 5 nap | 159.900 Ft/fő

FATIMAI ZARÁNDOKLAT

március 18-23. | 6 nap | 419.900 Ft/fő

AZ ISTENI IRGALMASSÁG ÜNNEPE

ZARÁNDOKLAT LENGYELORSZÁGBA

április 8-12. | 5 nap | 189.900 Ft/fő

MEDJUGORJEI ZARÁNDOKLAT

április 15-19. | 5 nap | 159.900 Ft/fő

ZARÁNDOKKÖRÚT TOSZKÁNÁBA

április 20-26. | 7 nap | 399.900 Ft/fő

LOURDES-I ZARÁNDOKLAT

április 28 - május 2. | 5 nap | 399.900 Ft/fő

OLASZ SZENTEK ÉS SZENTÉLYEK NYOMÁN

május 11-17. | 7 nap | 399.900 Ft/fő

ZARÁNDOKLAT A CSÍKSOMLYÓI BÚCSÚBA

május 20-25. | 6 nap | 199.900 Ft/fő

ZARÁNDOKKÖRÚT A VARÁZSLATOS

DÉL-OLASZORSZÁGBA (AMALFI-PARTVIDÉK)

június 2-7. | 6 nap | 519.900 Ft/fő

ASSISI SZENT FERENC NYOMÁBAN

június 3-7. | 5 nap | 269.900 Ft/fő

BALTIKUMI ZARÁNDOKKÖRÚT

LITVÁNIA, LETTORSZÁG ÉS ÉSZTORSZÁG

július 5-13. | 9 nap | 779.900 Ft/fő

VIA SACRA ZARÁNDOK UTAZÁSI IRODA

+36 20 500 5050 | www.viasacra.hu

AZ *Új Ember* KÖNYVESBOLT AJÁNLATA

AKCIÓ!

Király Eszter

KELEMEN ÉS A SEBVÁLTÓ

3990 forint helyett most csak **1500 forint**

Talán minden ütött-kopott autó fejében megfordulegyszer, milyen jó volna káprázatos sportkocsinak lenni... Kelemen, a borsodi süttőkárus kis Polski nem éri be holmi ábrándozással: elhatározza, hogy fölkeresi a szervizek szervizét, ahol tűzpiros Ferrarit varázsolnak belőle. El is indul szerencsét próbálni. Kelemen zsákutcáktól és lefulladásoktól sem mentes útján az autóvilág külön figuráival találkozik. A Kelemen és a sebváltó című mese-

könyv szívet melengető történetét olvasva magunkra, mindennapjainkra ismerhetünk, és közelebb léphetünk egymáshoz, Istenhez.

Ebben az évben a kötet szerzője, Király Eszter kapta a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia Szalézi Szent Ferenc-sajtóosztódíját.

Az akció időtartama: 2026. február 1–28.

ÚJDONSÁG!

A LÁGERBŐL ALÁSZÁLLT MENNYEI JERUZSÁLEM – Hasonmás kiadás

Halász Nivárd OCist, Kálmán Peregrin OFM

BILINCSBE VERT SZERETET – A szerzetesrendek felszámolása és a zirci internálótábor élete 1950 nyarán

2025-ben emlékeztünk meg a magyarországi szerzetesrendek feloszlatásának hetvenötödik évfordulójáról. Ebből az alkalomból jelent meg az Új Ember Kiadványok legújabb, kettős kötete. Az egyik egy emlékkönyv hasonmás kiadása, melyet a Zircen menedékre lelt szerzetesnővérek készítettek Endrédi Vendel apátnak. Ehhez csatlakozik az a tanulmánykötet, amelyben a történelmi korszak bemutatása mellett a nővérek életrajzát is olvashatjuk.